

Mallikai Registered as a News Paper at G. P. O.

Q. D. 50 NEWS 92

Dealers in:

Timber Plywood & Ker

With Best Compliments of:

STAT LANKA

COLOMBO.12.

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

'முத்தமிழ் வித்தகர்'
சுவாமி விபுலானந்தர்
நூற்றாண்டு

மே—1992—விலை : 10 ரூ

சுசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS: AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

குதேல் பாடுதல் சித்திரம் க-
யாதிமியை, கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
சுனநிலை கண்டு துள்ளுவார்'

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

234

மே - 1992

27-வது ஆண்டு

ஆக்கபூர்வமான கருத்துப் பரிவர்த்தனை

ஒரு நல்ல வாய்ப்பு.

சமீப காலமாகப் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களையும் நிலைகளையும் கொண்ட சிற்றிலக்கிய ஏடுகளைப் படித்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் சிறிய இதழ்கள் தொடக்கம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்தோர் வெளியிடும் கவிதை இதழ்கள் வரை வெகு ஆறுதலாக இருந்து படித்துப் பார்த்தேன்.

காலச் சுவடு ஆண்டு மலர், கணையாழி, தாமரை இன்னும் பல்வேறு இதழ்களையும் அவசரமில்லாமல் கருத்தைப் பெறுவதற்காக வாசித்து முடித்தேன்.

'காலச் சுவடு' ஆண்டு மலரை நான் படித்ததும் அல்லாமல் என்னால் மதிக்கப்படும் சில எழுத்தாளர்களிடமும் கொடுத்து, படித்துப் பார்த்து அபிப்பிராயம் சொல்லும்படி கேட்டிருந்தேன்.

அவர்கள் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களையும் இறுதியில் சொன்னார்கள்.

அப்பொழுதுதான் என் மனசில் ஒன்று தோன்றியது.

இப்படியான ஆக்கபூர்வமான கருத்துப் பரிவர்த்தனையை ஒரு பத்துப் பதினைந்து பேர் மாத்திரம் குழுமி இருந்து விவாதித்தால் என்ன என்றொரு யோசனை எனக்குள் ஏற்பட்டது.

ஏனெனில் சிற்றிலக்கிய ஏடுகள் என்ற கருத்தோட்டத்தைப் பழைய பாணியிலேயே இன்னமும் நாம் வைத்திருப்பது சரியா? அதே தடத்தில் இன்றும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது வளர்ச்சிக்கு அறிகுறியா? இதைப்பற்றி நாம் சற்று யோசித்தால் என்ன?

மல்லிக்கையைப் பற்றிய ஒரு கருத்தைச் சமீபத்தில் கேட்க நேரிட்டது.

‘மல்லிகை இப்பொழுது சிற்றிலக்கிய ஏடல்ல!’

ஓராண்டு, அல்லது இரண்டு ஆண்டுகள் ஆறு, ஏழு இதழ்கள் வந்த பின்னர் மண்டையைப் போட்டுவிடும் இதழ்கள் நான் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளா? அல்லது தம்மை மாபெரும் மேதைகள் என நம்பிக் கொண்டு, சாதாரண மக்களுக்கு விழங்காத பாஷையில் பெரும்பாலும் அடைப்புக் குறிக்குள் ஆங்கிலத்தை பெய்து பெய்து எழுதித் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் குறுகிய நிலைப்பாட்டில் நின்று வெளியிடுவதுதான் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் இலக்கணமா — இலட்சணமா?

இப்படியான பல்வேறு கருத்துக்கள் என் மனசில் முளை விட்டன.

அடுத்தது புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்றொரு புது மொழி இன்று இலக்கிய உலகில் அடிபடுகின்றது. அதன் வெளிப்பாடாக பார, மாத இதழ்களும் இன்று பரவலாகப் பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வெளிவருகின்றன. அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் வறுபாட்டிருக்கின்றன. அவர்களது ஆர்வத்தைவிட, அவசரத்துடிப்பே அவ்வெழுத்துக்களில் உணரக் கூடியதாகவுள்ளது.

இன்றைய சூழ்நிலையில் சரி.

தொடர்ந்தும் இந்தப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் வெளிவரக் கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் உண்டா?

பிழித் திவுக்கு இந்தியத் தமிழர்கள் போனார்கள்; அநீதபோல் அதன்னாபிரிக்காவுக்கும் சென்று குடியேறினார்கள். இன்று பெயரில் மட்டும்தான் அவர்கள் தமிழர்களாக இருக்கிறார்களே தவிர, தமிழ்ப் பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம், மதம் ஆகியவற்றில் அந்நியராகிவிட்டதைத்தான் சரித்திரம் காட்டுகின்றது. நமது நாட்டிலிருந்து இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களில் ஏராளமான தமிழர்கள் மலாயா, சிங்கப்பூர் போன்ற பிரதேசங்களுக்குச் சென்றார்கள்; குடியேறினார்கள். காலக்கிரமத்தில் தொடர்பே அற்றுப் போய் விட்டதுதான் எதார்த்த நிலை.

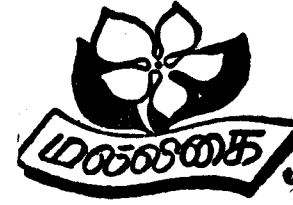
புலம் பெயர்ந்தோர்களும் இப்படியே கட்டம் கட்டமாகத் தமது தனித்துவத்தைக் கரைத்து விடுவார்களோ தெரியவில்லை.

நாம் தினசரி முகம் கொடுக்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றி ஆழமனக்கச் சிந்தித்து, விவாதித்து நம்மை நாமே செழுமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கு பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய நண்பர்கள் அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடுவது நல்லது என்பது எனது கருத்தாகும்.

சமீபத்தில் பருத்தித்துறையில் நடைபெற்ற ‘அறிவோர் கூடல்’ நிகழ்ச்சிக்குப் போயிருந்தேன். 23வது அமர்வில் நான் கலந்து கொண்டேன். இந்த யோசனைகள் அங்கு முகிழ்ந்தவையே.

நாமும் அவர்களுடைய அனுபவங்களை அடியொற்றி கலந்துரையாடினால் என்ன? தனி நபர் காழ்ப்புணர்ச்சிகள் மறைந்து ஓர் ஆக்கபூர்வமான நட்புணர்வு மலரக் கூடுமல்லவா?

—டொமினிக் ஜீவா

மணி விழா

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு 92 மே மாதம் 10 நாட்கதி அறுபதாவது வயது மணிவிழாக் காலகட்டம் ஆரம்பிக்கின்றது. அடுத்த ஆண்டு மே மாதம் பூர்த்தியாகின்றது.

அன்னாரை மன மகிழ்வுடன் வாழ்த்துகின்றோம்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி என்பதை விட விமரிசகர் காத்திகேச சிவத்தம்பி என்னும் பொழுதுதான் அவருடைய ஆளுமை பொங்கிப் பிரவசிக்கின்றது.

கரவெட்டியில் பிறந்து, தனது பாரிய சிந்தனை வீச்சால் இந்த மண்ணில் மாத்திரமல், தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெங்கும் தனது தனித்துவ முத்திரையைப் பொறித்துக் கொண்டவரான பேராசிரியர் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மிகச் சிறந்த ஆய்வாளர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்து வருகின்றார்.

முன்னர் ஒரு கட்டத்தில் இதே பகுதியில் குறிப்பிட்டது போல, இரண்டே இரண்டு பெயர்கள் விமரிசன இலக்கிய உலகில் நிரந்தரமாக நின்று ஜொலிக்கப் போகின்றன. ஒருவர் கைலாசபதி மற்றவர் சிவத்தம்பி.

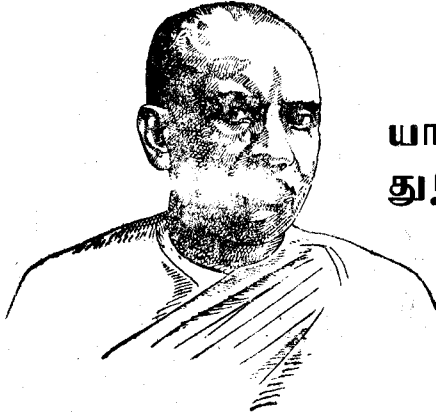
கைலாசபதி அறிஞன்; சிவத்தம்பி ஆழகான சிந்தனையாளன்! இருவரும் இரு பெரும் தூண்கள்.

ஒருவர் மணிவிழாக் காணாமலே எங்களை விட்டு மறைந்து விட்டார். மற்றவருக்கு மணிவிழாக் காலம் ஆரம்பித்துள்ளது. இந்த மணிவிழா மணியான விழாவாக அமைந்திட வேண்டும்.

இம் மணிவிழாச் சம்பந்தமாக பதினொரு பேர்களைக் கொண்ட — குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் செ. சிவநாண சுந்தரம் ‘நந்தி’ தலைவராக இருப்பார். பேராசிரியர் அ. சண்முக தாஸ் அதன் செயலாளராகக் கடமை புரிவார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பிக்குப் பல்வேறு துறைகளில் பல்வேறு நண்பர்கள், அன்பர்கள், அபிமானிகள் இருந்து வருகின்றனர். ஒப்புக்கு இந்த மணிவிழா நடைபெறுவதை விட, கனங் காத்திரமான ஓர் இலக்கிய மணிவிழாவாக இது அமைந்திட வேண்டுமென மனதார விரும்புகின்றோம்.

இவருடைய எழுத்தை விட, நேரடிச் சம்பாஷணை மிக மிக ஆழமானது; சுஷையானது; சிந்திக்கத் தூண்டுவது. இந்த மண்ணின் நுட்ப, நுணுக்கங்களைக் கூர்ந்து பார்த்து இவர் விவரிக்கக் கேட்பவர்கள் அப்படியே புளகாங்கிதமுற்று சிவிர்த்துப் பேரவார்கள்.

யாழ் நூல் தந்த துறவி விபுலாநந்தர்

— சித்தார்த்தன்

ஈழத்தின் கிழக்குக் கோடியில் காரைதீவு என்ற சிற்றூரில் 1892 ஆம் ஆண்டு பிறந்த மயில்வாகனம். தமிழ் கூறும் நல்லுலகத் திற்குப் பொதுவான தமிழறிஞர் விபுலாநந்தராக மாறியமைக்கு அவரது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட பணிகள் மட்டுமன்றி அவரது மனுக் குல நேசிப்பும் காரணமாகும். அவர் பல்துறை சார்ந்த ஒரு பேரறிஞர். ஆசிரியராக, பண்டிதராக, விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக, பாடசாலைகளின் முகாமையாளராக, பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராக, அறிஞராக, ஆராய்ச்சியாளராக, மொழி பெயர்ப்பாளராக விளங்கிய விபுலாநந்தர், சமூகத் துறவியாக வாழ்ந்து செய்த தொண்டுகளும், தமிழிற்காற்றிய சேவைகளும் அவரை என்றும் நிலைக்கச் செய்வன.

“தமது ஐந்தாம் வயதில் காரைதீவு நல்லரத்தின ஆசிரியராய் எழுத்தறிவிக்கப்பெற்ற மயில்வாகனம், 10 வது வயதில் கல்முனை மெதடிஸ்ட் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார். பின்னர் மட்டக்களப்பு செயின்ட்மைக்கேல் உயர்தர ஆங்கிலப்பள்ளியில் கல்வி கற்று வருகையில் தமது கணித நுட்பத்தினால் ஆசிரியரையே வியப்படையச் செய்தார். தனது 16 வது வயதில் கேம்பிரிட்ஜ் சீனியர் பரீட்சையில் முதலாவது வரிசையில் தேர்ச்சி பெற்று, 1911 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு சென்று ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கழகத்திற்கேர்ந்து ஆசிரியப் பட்டம் பெற்றார். பயிற்சிக் கழகத்திலிருக்குங் காலையில் உயர்தரத் தமிழாராய்ச்சியிலும் கருத்துச் செலுத்திய இவர் கொழும்பில் தமிழறிஞர்களாக விளங்கிய தென்கோவை கந்தையாபிள்ளை, முதலியார், சிற் — கைலாசபிள்ளை, சி. தாமோதரம்பிள்ளை ஆகியோரிடம் தமிழ்லக்கண இலக்கியம் கற்றார். 1916 ஆம் ஆண்டில் விஞ்ஞானக் கலையில் டிப்ளோமா பெற்றார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதப் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றதும் இவ்வாண்டிலே தான். பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சம். பத்திரியார் உயர்தரக் கலாசாலையில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருக்கையில், லண்டன் பல்கலைக் கழக பி. எஸ். ஸி. பட்டதாரியானார். அடிகளார் 1931 இல்

தமிழ்நாடு சென்று, சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக மூன்றாண்டுகள் தொண்டு புரிந்தார். பின்னர் ஈழநாடு திரும்பி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பெரும் பேராசிரியராக அமர்ந்தார்” (பண்டிதமணி ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை — 1963) சமூகப்பணி.

வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகளாரின் பன்முகப்பட்ட பணிகளில் சமூகத்துறவியாக அவர் வாழ்ந்து செய்த தொண்டுகள் அளப்பரியவை. அவர் மக்களைத் துறந்து, மக்களைவிட்டு விலகித் துறவறம் பூணவில்லை. மக்களிடையே துறவியாக வாழ்ந்து சமூகத்தின் துயரங்களிலும், மகிழ்ச்சிகளிலும் பங்கேற்றார். யாழ்ப்பாணம் யோகர் சுவாமிகளின் படிக்கம், துறவுள்ளம் படைத்த மயில்வாகனத்தை, விபுலாநந்த அடிகளாக்கியது. சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்து, காவியூண்டு சுவாமி விபுலாநந்தரானார். அதன்பின் ஈழம் திரும்பி, அந்நியர் ஆதிக்கத்தில் மதம், மொழி, கலாசாரம் முதலியவற்றில் தமது தனித்துவ இயல்புகளை இழந்து கொண்டிருந்த தமிழினத்தைத் தட்டியெழுப்பும் முயற்சியிலே ஈடுபட்டார். கல்வி நிறுவனங்கள் பலவற்றை நிறுவினார். சிவானந்த வித்தியாலயம், வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், திருமலை இந்துக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு விவேகானந்த மகளிர் ஆங்கிலக் கல்லூரி, கரைதீவு சாரதா வித்தியாலயம் என்பன அவர் நிறுவிய கல்வி நிறுவனங்களாகும். ஒரு சமூகத் துறவி நிறுவிய கல்விச்சாலைகள். அத்துடன் அவர் கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை முதலிய இடங்களில் ராமகிருஷ்ண ஆச்சிரமங்களை நிறுவியுள்ளார். விபுலாநந்தர் ஆன்மீகவாத சன்மார்க்க நெறியாளராக வாழ்ந்தார். “நாம் மனிதர் என்னும் பெயருக்கு முழுதும் தகுதி பெற வேண்டுமானால், இன்று முதலே சன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்க வேண்டும்” என்றார். “பிறருக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேதான் நல்ல நிலையை அடைய விரும்புவதே உண்மையான சன்மார்க்கமாகும்” என்றெடுத்துரைத்தார்.

ஈழம் டெற்றெடுத்த அழிவுகளில் விபுலாநந்தர் முற்றிலும் வேறுபட்டவர். சாதி, மத, மொழி, இன ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும், ஏழை, பணக்காரன் என்ற வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். யாழ்ப்பாணத்தில் சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும், பின்னர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும் 1917 — 1922 காலகட்டத்தில் கடமையாற்றியுள்ளார். தைவத்தின் எழுச்சியே தேசிய மறுமலர்ச்சி என்ற கருத்தோடு சாதியடிப்படையில் அமைந்த சமூக பொருளாதார மேலாதிக்கவுணர்வும் மேலோங்கியிருந்த காலம் அது. சேர். பொன் இராமநாதன், ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோர் இக்கருத்துகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தனர். சுவாமி விபுலாநந்தர், வெறும் மயில்வாகன ஆசிரியராக சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் கடமையாற்றிய காலவேளையிலேயே, மேற்போந்த கருத்துகளுக்கு முரண்பட்டார். கடமையொழிந்த வேளைகளில்

நான் சொல்ல நினைத்தது

— டாமியிக் லீலா

இந்தக் குறிப்பை இந்த ஆண்டு ஆரம்பத்திலேயே உங்களுக்கு எழுத வேண்டும் என எண்ணியிருந்தேன்.

மாதங்கள் பிந்திப்போய் விட்டன.

இருந்தாலும், இந்த இதழிலேயே எழுதிவிடலாம் என நம்புகின்றேன்.

மல்லிகையின் ஆணிவேரே அதன் சந்தாதாரர்கள்தான். கடந்த இருபத்தாறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மல்லிகை இந்த மண்ணில் கொடிவிட்டுப் படர்ந்து, கிளைத்துச் சடைந்துப் போய்க் காட்சி தருகின்றதென்றால் அதற்கான முழுப் பெருமையுமே மல்லிகையின் சந்தாதாரர்களைத்தான் சாரும்.

பரஸ்பரம் எம்மிடையே ஒழுங்காக உள்ள இந்த ஆத்மீக இலக்கியத் தொடர்பு சற்றுத் தொய்வடைந்து விட்டது போலச் சில காலமாகக் காணப்படுகின்றது.

தேசத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சூழ்நிலை காரணமாகத் தகவல் தொடர்புகள் நம்மிடையே அருகிப்போய் விட்டன. அதன் காரணமாக நம்மிடையே தகவல் தொடர்புச் சாதனமான கடிதப் பரிவர்த்தனை தேக்கமடைந்தது. தேக்கமடைந்தாலும் நான் சந்தாதாரர்களை மறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு இதழையும் நானே முகவரி எழுதி தபாலில் சேர்ப்பது வழக்கம்.

சந்தாதாரரின் கடந்த கால முகவரிகள் அடங்கிய பதிவுப் புத்தகத்தை எடுத்து அடிக்கடி மேலோட்டமாகப் பார்ப்பதுவழக்கம்.

அடேயப்பா!

எத்தனை எத்தனை முகங்கள்! எத்தனை எத்தனை நெஞ்சங்கள்!

இவர்களில் அநேகர் இன்று இந்த மண்ணிலே இல்லை. கடல் கடந்து பல்வேறு தேசங்களுக்குச் சென்றடைந்து விட்டார்கள். இன்னுஞ் சிலரோ நம்மைவிட்டு மறைந்துபோய் விட்டனர்.

இதிலும் கடந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாக மல்லிகையுடன் தொடர்பு வைத்திருப்போர் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினரே. இருந்தும் பழைய பட்டியலின்படியே மல்லிகையை அவர்களது முகவரிகளுக்கு அனுப்பி வருகின்றேன்.

முன்னரைப் போல, இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் ஒழுங்காக மல்லிகை வெளிவருவதில்லை என்பது உண்மைதான். அதே சமயம் எனது சக்திக்குட்பட்டவரை மல்லிகையை வெளியிட்டுத் தான் வருகின்றேன். அதே மாதிரி, சுவைஞர்களுக்குக் கிடைக்கும்

வறுமையிலும், சாதியப் பாதிப்பாலும் நலிவுற்ற மக்களிடையே உலாவினார். அவர்களின் குறை நிறைகளைக் கேட்டறிந்து ஆறுதல் கூறினார். அதனால், 'பெரியகோயில் வாத்தியார்' என அவர் சாதாரண மக்களால் விரும்பி அழைக்கப்பட்டார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய போது, அவரது இந்த மனிதநேய யாத்திரை, இந்திய சேரிப்புறங்களில் பரிவோடு நிகழ்ந்தது. எனவேதான் சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து தனித்து விபுலாநந்தர் நிற்கவில்லை. அவரது சிந்தனைகள், நடத்தைகள் இரண்டும் அவரை ஏனைய அறிஞர்களினின்றும் வேறுபடுத்துவனவாகவுள்ளன.

தாய்மொழிக் கல்விக்கும் அறிவியற் கல்விக்கும் வித்திட்டவர்களில் விபுலாநந்தர் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆங்கில மொழிக் கல்வி ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த ஒரு காலவேளையில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கி, அறிவியற்கல்வி தமிழிலும் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அறிவியற் கலைச் சொல்லாக்கத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்துள்ளார். யாழ்ப்பாணம் வாலிப காங்கிரசுடனும், ஆரிய திராவிட பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கத்துடனும் சேர்ந்து தாய் மொழிக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு விபுலாநந்தர் பாடுபட்டார்.

இலக்கியப் பணி:]

அடிகளார் விபுலாநந்தரின் இலக்கியப்பணி குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. அவர் ஆக்கிய இலக்கிய ஆக்கங்களில் தமிழுக்குப் புத்தாகவும் மகுடமாகவும் விளங்குவது யாழ் நூலாகும். படிந்தமிழரின் இசை நுட்பங்களை ஆராய்ச்சி முறையாக விபரிக்கும் ஒரு முதல் நூல். பண்டைத் தமிழரின் இசைக் கருவிகளாகிய வில்யாழ் பேரியாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ், சகோடயாழ் என்பன பற்றி யாழ்நூல் விபரிக்கின்றது. அடிகளாரின் பதினான்காண்டு ஆராய்ச்சியின் பயனாகத் தமிழுக்கு யாழ்நூல் கிடைத்தது.

அடிகளார் ஆக்கிய மதங்க துளாமணி, நர்டக இலக்கண அமைதிகூறும் ஒரு நூலாகும். பஞ்ச கிருத்திய நுட்பத்தைக் கூறும் நடராஜ வடிவத்தைப் பற்றியும் ஒரு நூலை ஆக்கித்தந்துள்ளார். கர்மயோகம், ஞானயோகம், விவேகானந்த ஞானதீபம் முதலியன அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகும். கட்டுரைகளாகவும், கவிதைகளாகவும் அவர் ஆக்கிய இலக்கியங்கள் நூற்றுக்கணக்கானவை யாகும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இந்த நூற்றாண்டு வீழா ஆண்டில் அவரது பணிகளை நினைவுகூர்தல், மனுக்குல உயர்விற்குப் பாடுபட்டோருக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தியதாகும்.

படி செய்தும் வருகின்றேன். தபால் தலை தட்டுப்பாடு, பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் நான் அவர்களை மறக்காமல் தொடர்பு கொண்டு வருகின்றேன்.

அனுப்பிய இதழ்கள் அம் முகவரியில் ஆட்கள் இல்லை எனத் திரும்பி வருவதுமுண்டு.

என்னால் முகவரியிடப்பட்ட சுவைஞர்களுக்கு மல்லிகை கிடைத்ததா இல்லையா என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. சந்தா சம்பந்தமாக அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்றால் அது பற்றியும் தகவலேதும் இல்லை.

சமீப காலமாக மல்லிகை ஒழுங்காக வெளி வருவதில்லை என்பது உண்மைதான். அதற்கு முழுப் பொறுப்புமே நானல்ல. சூழ்நிலை அப்படி. கடந்த காலங்களில் மல்லிகை அப்படி நடந்து கொண்டதல்ல. வருங்காலத்திலும் மல்லிகையை நேசித்து ஆதரவு காட்டியவர்களை அது மறந்துவிடப் போவதுமில்லை. மல்லிகையைப் பற்றி அக்கறைப் படாதவர்கள் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. அக்கறை உள்ளவர்களைப்பற்றித்தான் எனக்கு அக்கறை.

ஆரம்ப காலங்களில் 30 சதம் மல்லிகை விற்பனை பொழுதே அப்போதைய நஷ்டம் 20 சதம். 10 ரூபா மல்லிகை விற்கும்போது நஷ்டம் ஆறு ரூபா. விற்காது போனால் பதினாறு ரூபா நஷ்டம். தபாலில் சேர்ப்பதில் 75 சதத்தையும், உழைப்பின் நேரத்தையும் சேர்த்துக் கணக்கிட வேண்டும்.

எனக்கொரு சந்தேகம் அடிக்கடி வருவதுண்டு. அந்தந்த முகவரிகளில் அவர்கள் இருக்கிறார்களா என்பது எனக்குத் தெரிய வேண்டும். சந்தா புதுப்பிக்கப் படுகிறதோ இல்லையோ, நான் நேரடியாக முகவரி எழுதி அனுப்பும் மல்லிகை அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றதா இல்லையா என்பதை நான் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சுணங்கினாலும் கடிதங்கள் எனக்கு வந்து சேருகின்றன. எனவே கடிதங்கள் மூலம் சுவைஞர்கள் தமது இருப்பை எனக்கு அறியத் தந்தால் அது பெரிய உதவியாக இருக்கும். முன்னர் போல கொழும்புப் பிரதேசங்களுக்கு பிரயாணம் செய்வது மகா சிரமம் - பணக் கஷ்டம் வேறு. ஆகவே கடிதங்கள் தான் ஒரேயொரு வழி.

தொடர்புகளை நீங்கள் புதுப்பிக்காது போனால் தொடர்த்து உங்களுடன் என்னால் தொடர்பு கொள்ள இயலாமல் போய்விடும். தேசத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள விற்பனையாளர்கள் மல்லிகையை விரும்பி எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆரம்பத்தில் 30 ரூபாவுக்கு ஒரு றீம் பேப்பர் வாங்கிய நான் சமீபத்தில் 3400 ரூபாவுக்கு ஒரு றீம் நியூஸ் பிரிண்ட் வாங்கி சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர் முடிந்தது. எனவே குறிப்பிட்ட தொகைப் பிரதிகளே அச்சாகின்றன. அதில் முதலிடம் சந்தாதாரர்களுக்குத்தான். இது நீண்ட நாள் பழக்கம். இதைச் சுவைஞர்கள் புரிந்து கொண்டால் நல்லது. உங்களைத் தேடி மல்லிகை வரும்.

விபுலாநந்த அடிகளார் நூற்றாண்டில் செய்ய வேண்டியவை

செ. யோகராசா

முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகளார் நூற்றாண்டு நினைவு விழா தற்போது இலங்கையின் பல இடங்களிலும் விமரிசையாக நடைபெற்று வருகிறது. கலை விழாக்கள், மலர் வெளியீடுகள், நினைவுச் சேருரைகள் இடம் பெற்று வருகின்றன; கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன. இவை யாவும் அடிகளார் பற்றிய ஆரோக்கியமான - விரிவான - பன்முகப்பட்ட - ஆழமான தடங்களிலமைந்த மதிப்பீடுகளை உருவாக்க வேண்டும் அவ்வாறு உள்ளவா? அவை எவ்வாறு பயன் மிகுந்தனவாக அமையலாம்? என்று சிந்திப்பது பொருத்தமானது. அதற்கான காலமும் இதவே. இவ்விதத்தில் முக்கியமான ஐந்து விடயங்களை அழுத்தியுரைக்கலாமென்று எண்ணுகிறேன்.

முதலாவது:

அடிகளார் கட்டுரைகள் யாவும் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்கில்லை. எடுத்துக்காட்டாக இசையுடன் தொடர்பான கட்டுரைகள் பலவும் (உ-ம்; சங்கீத மகரந்தம், இசைக் கிரமம், வங்கியம், சங்கீத பாரிஜாதம், நடப்பாடைப் பண்ணின் எட்டுக் கட்டளைகள் முதலியவை) இதுவரை நூலுருப்பெறவில்லை. அடிகளார் இசைத் துறையிலே ஆற்றிய பங்களிப்புப் பற்றி மதிப்பீடு செய்வதற்கு இக்கட்டுரைகளும் அவசியமன்றோ! இவை வெளியான 'செந்தமிழ்', 'தமிழ்ப்பொழில்' ஆகிய பழைய சஞ்சிகைகள் இலகுவில் கிடைப்பனவா? நூற்றாண்டு வேளை, இக்கட்டுரைகள் பற்றிய ஆய்வின் மறுமதிப்பீடு நிகழ வேண்டிய காலமல்லவா? ஏனைய பல துறைகள் சார்ந்த கட்டுரைகளின் நிலையும் இதுதான். எனவே, கட்டுரைத் தொகுப்புகள் அவசியமென்பதில் ஐயமில்லை.

தவிர, கட்டுரைகள் நூலுருப் பெறும்போது அவை காலவாரியாகத் தொகுக்கப்படுவது முக்கியமானது. கால மாற்றங்களுக்கேற்ப வளர்ந்து செல்லும் அடிகளாரின் வளர்ச்சிப் போக்குகள் பற்றி இனங்காண்பதற்கு இத்தகு முயற்சியே பயன்தருவதாகும். அதுமட்டுமன்று! அடிகளாரின் வளர்ச்சிப்போக்கிலே பல்வேறு ஈரண்பாடுகள் தென்படுவதை ஆம் நோக்குடைய ஆய்வாளர் இனங்கண்டுள்ளனர். ஒரு சில உதாரணங்கள்தர முற்படுகின்றேன்.

தமிழ் மொழி, தமிழரினம் பற்றிய அடிகளாரின் ஆரம்ப காலக் கருத்து வேறு; பிற்பட்ட காலக் கருத்து வேறு. இவ்விதத்தில் 'பழந்தமிழ் நாட்டுச் சமய வாழ்க்கை', 'உலக புராணம்' ஆகிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவை. அவ்வாறெனில், இவை வெளிவந்த காலமும் அறியப்பட வேண்டுமல்லவா?

அடிகளாரின் உரைநடைத்தன்மை சில கட்டுரைகளிலே அசாதாரண எளிமையுடனும், சில கட்டுரைகளிலே கடினமாகவும் வெளிப்படுகின்றது. இவை, எக்காலத்தவை என்றறிவது அவசியம். தொகுப்பில் வெளிவந்தனவற்றைக் கொண்டு அறிய முடியாதுள்ளதே! பல கட்டுரைகள் நூலுருப் பெறக் காரண கர்த்தாவான அருள் செல்வநாயகத்தின் பணி மகத்துவமானது. ஆயினும், உரிய வர்கள் பலரும் அன்னாரை நினைவு கூர்வதாகத் தெரியவில்லை)

கட்டுரைகள் மட்டுமன்றி அடிகளாரின் கடிதங்கள் தொகுக்கப் படுவதும் பயன்மிகுந்தது. ஆய்வாளருக்கு அவை பொக்கிஷங்களாகும். திருகோணமலை அறிஞர் தி. த. கணகசுந்தரம்பிள்ளையின் கடிதங்கள் அவரது பதிப்புப்பணி, ஆய்வுப்பணி என்பனபற்றி அறிய அதியாவசியமானவை இவ்வாறு அடிகளார் கடிதங்களும் வேண்டப்படுகின்றன ஒரு எடுத்துக்காட்டாக, அடிகளார் முது தமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பிக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி இது:

‘தொண்டு புரிவதையே குறிக்காளாகக் கொண்டு இரவு பகல் ஓய்வற்று, கல்வியைப் பெருக்கிப் பொதுக் கழகங்களில் விரிவுரையாற்றுவதல், நூலேழுதல், திங்கள் வெளியீடுகளில் ஆராய்ச்சி முடிவுகளை வெளியிடுதல், என்றித்தகைய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து கொண்டு வந்தால் வேண்டிய உயரிடமெல்லாம் தானாகவே வரும். வராலிட்டாலும் குறைவொன்றுமில்லை’

இவற்றினூடு அடிகளாரின் இலட்சிய வேட்கை வெளிப்படுகின்றதல்லவா? இலங்கையில் இதுவரை கன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய கடிதங்கள் மட்டுமே வந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

அடிகளாரின் ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறும்போது மூலபாடத் திறனாய்வு (Textual Criticism) முறைமை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். இப்போது உள்ள நூல்களிலும் மறு பதிப்புகளிலும் அடிகளாரின் ஆக்கங்கள் மூலபாடத்திலிருந்து மாறுபட்டு அமைகின்றமையை அவதானிக்க முடிகிறது. எழுத்து வேறுபடல், சொற்கள் வேறுபடல், செய்யுளடிகள் வேறுபடல், செய்யுளின் தலைப்பு வேறுபடல் என்றவாறு பற்பல பாடபேதங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன, அதிகமேன்? பலரும் நன்கறிந்த ஈசனுவக்கும் இன்மலரே இதற்குச் சிறந்த சான்றாகிறது. இரு செய்யுள்களையும் ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள்:

- (1) ‘வேள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல’
‘வேள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மா மலருமல்ல’

- (2) காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த் தொடையோ
மாப்பிள்ளையாய் வந்தவார்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?

காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த் தொடையோ
மாப்பிள்ளையாய் வந்தவார்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?

- (3) பாட்டளிசைர் பொற்கொன்றையோ பாரிலிலாக் கற்பகமோ
வாட்ட முறாதவார்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?

பாட்டளிசைர் பொற்கொன்றையோ பாரிலிலாக் கற்பகமோ
வாட்டமுறாதவார்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?

செய்யுளின் தலைப்புக்கூட, ‘ஈசனுவக்கும் மலர்’ என அமைய வேண்டும்; ‘ஈசனுவக்கும் இன்மலர்கள்’ என்றும் உள்ளதே! இத்தகைய பாடபேதங்கள் இலக்கிய நய நோக்கு, மொழி நோக்கு, இலக்கண நோக்கு முதலியன பற்றி வேறுபாடான அ. இ. ப. ராயங்கல் எழுத்தறிவு வழிவகுக்கின்றது என்பது தெளிவாகிறது அன்றோ! சுருங்கக் கூறின் ஆராய்ச்சி பூர்வமான பதிப்பு வேண்டப்படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது.

இரண்டாவது:

ஏலவே வெளியான நூல்கள் பலவும் நீண்ட காலத்திற்கு முன் வெளிவந்தனவாதலின், மறு பதிப்புகளாக வெளிவருவதும் அவசியமே. அண்மையில் ‘மதங்க குளாமணி’ இந்து கலாசார அமைச்சினரால் மறு பதிப்புக் கண்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டிலே ‘யாழ் நூல்’ வெளிவந்துள்ளதாக அறிகிறோம். இம் புயற்சிகள் பாராட்டப்பட வேண்டியன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், இவ்வாறு வெளியாகும் போது இவற்றின் விலை அதிர்ச்சிதருவதாக அமைவது இயன்றவரை தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

மூன்றாவது:

விரிவானதும், ஆராய்ச்சி பூர்வமானதுமான வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும். (ஒரு சிறு நூல் நீங்கலாக) இதுவரை இரு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று, விபுலாநந்த அடிகள் (1951) (மு. கணபதிப்பிள்ளை கட்டுரைகளைத் தழுவி யது) மற்றொன்று விபுலாநந்த அடிகள் (கழக வெளியீடு, 1953: டி. ரி. செல்வநாயகம்) இவை வந்தபின் அடிகளார் பற்றிய பல விடயங்கள் வெளிவந்து விட்டன அண்மையில் வெளியான Vipulananda-A Biography The Man And His Archivements என்ற நூல்கூட வாழ்க்கை வரலாறு என்ற நோக்கில் முழுமைவாய்ந்தது அல்லவே, இன்று அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாறு, விரிவான மல விடயங்கள் — உதாரணமாக அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகப் பணி, மாயாவதி வாழ்க்கை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பணி என்றவாறு நாடி நிற்பது புலனாகின்றதன்றோ! ஏன்? அடிகளாரின் பிறந்தநாள் பற்றிய சர்ச்சையே இன்னமும் முற்றுப்பெறவில்லையே!

நான்காவது:

அடிகளார் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தது குறைவே. வந்தவை பலவும் இரகசை நயம் காண்பனவாகவோ, பற்றார்வம் மிகுந்து உணர்ச்சி பூர்வமானதாகவோ, ஆழமற்றனவாகவோ, கூறியது கூறலாகவோ தான் அமைந்துள்ளன என்பது நுணுகி நோக்க

கும்போது தெரியவருகிறது. அடிகளார் தொடர்பான பல விடயங்கள் — எடுத்துக்காட்டாக, மதங்களுமணி, யாழ்ப்பாண பற்றிய ஆய்வுகள், அடிகளார் பாரதி புகழ் பரப்பியமை பற்றியவை பல் கலைக்கழகப் பணிகள் — ஆழமான ஆய்வுகளை நாடி நிற்கின்றன அல்லவா? அடிகளாரின் பணிகள் சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியில் அணுகப்படுவது அவசியமாகிறது. இவ்வாறு அணுகும்போது இவற்றினூடே மட்டக்களப்பின் வரலாறுகூட துலக்கமுறும் வாய்ப்புள்ளது. இவ்விதத்தில் 'மட்டக்களப்பு அடிகளார் நினைவுப் பணி மன்றம்' தற்போது நடத்திவரும் விபுலாந்த அடிகளார் நினைவுப் பேருரைகள் காத்திரமானவையாக விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அண்மையில் சி. மௌனகுரு ஆற்றிய 'விபுலாந்த அடிகளாரின் சமூக, கலை, இலக்கிய நோக்கு' இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகிறது. க. கைலாசபதியைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்ட நாவலர் நூற்றாண்டு விழா மலர் (1979) என்பது முன்னோடியாக அமைய காத்திரமான ஆய்வு மலர் வருவது மிக வேண்டப்படுகிறது. ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுத்து வெளியிடுவோர் கருமமே கண்ணாயிருத்தல் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக அடிகளார் படிவ மலரில் (1969) அடிகளார் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிக் கூறும் கட்டுரைகளிலே அன்னாரின் பிறப்புத் திகதி வெவ்வேறுபட்டு அமைந்துள்ளமை காண்க. (அடிகளார் படிவமலர் தொடர்பாக, அமரர் சற்குணம் மேற்கொண்ட உழைப்பு பாராட்டப்பட வேண்டியது என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை)

ஐந்தாவது:

அடிகளார் தொடர்பான காட்சியகம் ஒன்று சிறந்த முறையிலே அமைக்கப்படுவதும், அங்கு அடிகளாரை நினைவுபடுத்தும் அரும் பொருட்கள் பேணப்படுவதும் காலத்தின் தேவையல்லவா? இதற்கு, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும் ஒத்தாசை புரியுமன்றோ!

இவையாவும் நூற்றாண்டினைக் காணும் அடிகளாருக்கு ஆற்ற வேண்டிய அவசிய அவசரப் பணிகள் என்பதனை ஆர்வலர்கள் சிந்திப்பார்களாக!

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு மணிவிழா

இவ்வாண்டு மே 10ந் திகதி பேராசிரியருக்கு மணிவிழா ஆரம்பிக்கின்றது. இவ் விழாவைச் சிறப்பிக்க மணிவிழாக் குழுவினரால் பல திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. செய்யல் வழிவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் செ சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) தலைவர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் செயலாளர். சிவத்தம்பிச் செல்வி தங்கம்பா அப்பாக்குட்டி, கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன், அருட்திரு கலாநிதி ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன், கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம், நாதஸ்வர கலாநிதி என். கே. பத்மநாதன், திரு. ஈ. சரவணயவன் (ஷப்றா) — உதயன் நிர்வாக இயக்குநர். திரு. டொமினிசி ஜவா, திரு. க. சுந்தராமி (கல்விப் பணிப்பாளர் கிளிநொச்சி), திரு. எஸ். சிவவிங்கராஜா ஆகியோர் மணிவிழாக் குழுவில் உள்ளனர்.

யாழ்ப்பாண ஓவியக்கலை வரலாற்றில்

சோ. கிருஷ்ணராஜா

சிரித்திரன் ஆசிரியர்
சிவஞானசுந்தரம்
(1924)

யாழ்ப்பாணத்து ஓவிய வரலாற்றில் 'கருத்தோவியம்' என்ற பிரிவில் சாதனைபடைத்தவரே 'சுந்தர்' என்ற புனை பெயர் கொண்ட சிவஞானசுந்தரம். சுவாரித்தம்பர், மைனர் மச்சான், மெயில்வாசுனத்தார், சிரித்திரகானம் போன்ற கருத்தோவியத் தொடர்களை படித்துப் பாராட்டாத வாசகர்களே இல்லை எனலாம். 1940ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் 'சானா' ஈழ கேசரிப் பத்திரிகையில் கருத்தோவிய முயற்சிகளைச் செய்திருந்தாரென்னும், கருத்தோவியத் தொடர் மூலம் சாதனைபடைத்த பெருமை சிவஞானசுந்தரத்திற்கேயுரியது. தினகரன், வீரகேசரி தினப்பத்திரிகைகளில் சுந்தரின் சுவாரித் தம்பருக் கெனச் சிறப்பான வாசகர் கூட்டமிருந்தது. 1962ம் ஆண்டிலிருந்து 'சிரித்திரன்' என்ற நகைச்சுவை இதழை நடாத்தி வருகிறார்.

பம்பாயில் ஜே. ஜே. (School A Arts) என்ற நுண்கலைக் கல்லூரியில் கட்டிடக் கலை பயிலச் சென்று 'ஓவியக்கலை ஈடுபாட்

டின் காரணமாக ஓவியராகவும், காட்டுளிஸ்டாகவும் சிவஞானசுந்தரம் மாறினார். ரேகைச் சித்திரங்கள் வரைவதில் வல்லவரான சிவஞானசுந்தரம் மிகச் சிறந்த ஓவியரும் கூட. பெண்ணின் பிரதிமை (தைலவர்ணம்), மைக்கல் எஞ்சலோ (தைலவர்ணம்), இயற்கைக் காட்சி (தைலவர்ணம்) போன்ற கல்வி நிலை நின்ற மூன்று ஓவியங்கள் இன்று இவர் கைவசமுண்டு. ஆரம்பகால முயற்சியான இவ்வோவியங்கள் தவிர கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரகவாமி, ரொஸ்கி போன்றோரின் பிரதிமையோவியங்களும் வரைந்ததாகத் தெரிகிறது. எமது மக்கள் ஓவியக் கலைக்கு ஆதரவளிப்பதில்லை என்பதனால் இரண்டொரு ஓவியங்களை நான் எனது மனத்திருப்திக்காக வரைந்ததுடன் நின்றவிட்டேன் எனக் கூறும் சிவஞானசுந்தரம், இவங்கைத் தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயத்தில் கலை பண்பு போஷாக்குச் சத்து இல்லாதது. அதனால் கலை இங்கு சோகை பிடித்த நிலையில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறது. கல்விக்குப் பணம் இறைக்கும் மக்கள் கலைக்கு கிள்ளியும் தெளிப்பதில்லை. கல்வியில் உத்தியோகமுண்டு. கம்பள அறுவடையுமுண்டு என்பதே இதற்

குக் காரணம் என தனது மனக் கவலையைத் தெரிவித்தார்.

ஒவியக் கலையில் அதிக நாட்டம் இருந்த பொழுதும், பொது மக்களுக்கு தன் கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு பத்திரிகைகளையு பயன்படுத்துவதே உசிதமான தெனக் கண்டு கொள்ளச் சிவஞானசுந்தரம் கருத்தோவியம், அசியுற காட்டுன போன்ற வற்றை வரைவதில் ஈடுபட்டுப் புகழ்பெற்றார். கருத்தோவியங்களுக்கு சமூகச் சீர்திருத்தமே உயிர்நாடியாகிறது எனக்கருதும் சிவஞானசுந்தரம் சவாரித்தம்பரும் என்னக்குட்டியும் நாட்டு நடப்புகளை அலசி ஆராயும் இயல்புடைய யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்களின் பிரதிநிதிகள் எனக் கூறுகின்றார். பேராசிரியர் கைலாசபதி திசைகள் ஆசிரியராக இருந்த பொழுது யூணமான ஆக்க சுதந்திரம் அளித்து 'சவாரித்தம்பர்' என்ற கருத்தோவியத் தொடரை ஆரம்பித்து வைத்தார். சவாரித்தம்பர் மக்கள் மத்தியில் எவ்வாறு எடுபட்டதென்பதைக் குறிப்பிட்ட சிவஞானசுந்தரம் தன் அனுபவமொன்றைக் கூறினார்.

"ஒருமுறை ஒழுங்கை ஒன்றால் வந்த விண்டிலொன்று பிரதான வீதியில் போய்க் கொண்டிருந்த பேருந்துடன் முட்டி மோதாமல் லாவகமாக நிற்பாட்டப்பட்டது. அப்பொழுது பேருந்தில் இருந்த ஒருவர் 'சவாரித்தம்பர்' தான் வண்டியை ஒட்டியிருக்க வேண்டும், வேறு மனிதருக்கு அந்த லாவகம் கைவராது' என உரக்கக் கூறினாராம்.

"பொதுமக்கள் மத்தியில் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல அவர்

களோடு பின்னிப் பிணைந்த பாத்திரம் தேவை. மக்கள் மத்தியில் வாழாது, கோபுர கலசத்திலிருந்து எதையும் மக்களுக்கு எடுத்துக்கூற முடியாது. மக்களோடு தொடர்பை ஏற்படுத்தி அதை ஒரு பாத்திர வாய்லாகச் சொன்னால் அதில் தாக்கமும் சுவையுமிருக்கும். அவர்களது மொழியில் அவர்களுக்குத் தெரியாத விடயங்களைச் சொன்னால் சீர்திருத்தம் பிறக்க வழி ஏற்படுகிறது" என மெயில் வாகனத்தார் என்ற கருத்தோவியம் பற்றி. சிவஞானசுந்தரம் தனது கருத்தைக் கூறினாலும் அவரது படைப்புகள் அனைத்திற்குமே மேற்படி விளக்கம் பொருந்தும். 'சவாரித்தம்பர்' கருத்தோவியம் சமகாலத்துப் பிரச்சினைகளை நகைச்சுவையுணர்வுடன் மக்கள் மத்தியில் முன்வைத்தது. தேர்தல் காலங்களில் மக்கள் எவ்வாறு வாக்களிக்க வேண்டும் என்பதிலிருந்து கொழும்புக் கடைகளில் இறைச்சிச் சரப்பாடுவரை பலவிதமான கருப் பொருள்களைக் கொண்டதாக இச்சித்திரத்தொடர் வெளிவந்தது.

அந்தக்காலத்தில் 'கிளறிக்கல்' உத்தியோகம் மிகவும் மேலாக யாழ்ப்பாணத்தவரால் போற்றப்பட்டது. சவாரித்தம்பரின் மகனும் கிளறிக்கல் வேலைதான் சேர்ந்து 'கிளாஸ் ருவக்கு' படித்தான். மகனைப் பார்ப்பதற்காக சவாரித்தம்பரும் சின்னக்குட்டியும் முட்டை மாவும், நெலெண்ணையும் கொண்டு பிற்பகல் யாழ்ப்பேதியில் கொழும்பிற்குப் போகிறார்கள். அன்று யாழ்ப்பேதி மிகவும் தேரம் பிந்தியதால் அதிகாலையிலேயே கொழும்பிற்குச் சென்றது ஒருவாறு கோட்டை புகையிரத

நிலையத்திலிருந்து வெள்ளவத்தைக்குச் சென்ற இருவரும் தூரத்தில் மகள் இருக்கும் வீட்டில் வெளிச்சம் தெரிவதைக் கண்டார்கள். சவாரித்தம்பர் மகன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பதாகவும், அவனுக்குச் 'குட்டுடம்பு' நித்திரை கொள்ளாது படிக்கிறது கூடாது என கின்னக்குட்டிக்குச் சொன்ன படியே வீட்டிற்கு மிகச் சமீபமாக வருகிறார்கள். அப்பொழுது 'அடி கம்மாரிசு' எனச் சத்தம் கேட்கிறது. சந்தேகத்துடன் அவர்கள் வீட்டிற்குள் போகிறார்கள். சவாரித்தம்பரின் மகன் தன் நண்பர்களுடன் மது அருந்திவிட்டு சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறார்கள். அப்பொழுது கின்னக்குட்டி 'தாய் மூன்று மிளகும் தண்ணியுமாய் கந்தசஷ்டி இருக்கிறா, மகன் ?! இல் தண்ணியுமாய் இருக்கிறார்' எனக் கூறுகிறார்.

இத்துணுக்கு ஒருகாலத்தில் வெள்ளவத்தையில் 'சமறி' வாழ்க்கை நடத்திய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களான யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களை, அவர்களின் கொழுப்பு வாழ்க்கையைக் கண்டான் கொண்டு வந்ததுடன் நகைச்சுவையுணர்வுடன் கூடவே அவர்களது வாழ்க்கைமுறையையும் விமரிசனம் செய்தது.

ஒருமுறை ஊரில் பெருமழை பெய்து குளங்கள் எல்லாம் நீர் நிரம்பி வழிந்தது. அப்பொழுது சவாரித்தம்பர் 'ஊரிலை குளங்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தாலே ஒன்று சேர்ந்தது அறிவுவளர குளங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேரும்' எனக் கூறுகிறார். சாதிப் பாகுபாட்டையும், அதன் காரணமாக ஒருபகுதி மக்களை ஒதுக்கிவைத்

திருந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக நிலையை விமரிசனம் செய்து சமூக ஒற்றுமையை வலியுத்திய மேற்படி கருத்தோவியத்தில் சமூகப் பொறுப்புள்ளதொரு கலைஞனைத் தரிசிக்கின்றோம்.

சித்திரகாணம் என்ற கருத்தோவியத் தொடர் பிரபலமான சினிமாப்படங்களை தலையங்கமாகக் கொண்டு சமூகக் குறைபாடுகள் பலவற்றை கட்டிக்காட்டி விமரிசனம் செய்தது. சிவஞானசுந்தரத்தின் பிரதிநிதான கருத்தோவியத்தொடர் 'மைனர் மைச்சான்' என்பதாகும். கட்டிளமைப் பருவத்தில் இளைஞர்களின் சுபாவத்தை சிறப்பாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப் பயன்பட்டது. 'வெவ்வேறே மிஸ்ஸிஸ் டாமோடிர்ன்' என்ற பாத்திரம் சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் புகழ்பெற்றது. இதன் மூலம் ஆங்கில மொகம் கொண்ட தமிழரின் வாழ்க்கையை விமரிசனம் செய்வதில் சிவஞானசுந்தரம் வெற்றிகண்டார்.

சமூகச் சீர்திருத்தம், மக்களுக்குத் தேவையான கருத்துக்களை நகைச்சுவையுடன் சொல்லுவது என ஒவியத்தின் பிரதிநிதான பரிமாணத்தை வெற்றிகரமாக சிவஞானசுந்தரம் கையாண்டார்.

"நவீன பாணி ஒவியர் மனதில் பதிந்தவற்றையே மனப்பதிவு ஒவியம் என்று வரைகிறார்கள். சமூக காட்டுன் ஒவியங்கள் மனப்பாதிப்பில் ஏற்பட்டவற்றையே காட்டுன்களாக வரைகின்றனர்" எனத் தன் கருத்தோவியங்களுக்கு விளக்கம் தரும் சிவஞானசுந்தரம் சமகால யாழ்ப்பாணத்து ஒவியர்களில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார்.

கரவெட்டி விக்கேஸ்வராக் கல்லூரியின் ஓவிய ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வுற்ற ஆ. கப்பிரமணியம் 'மணியம்' என்ற புனைபெயரில் ஓவியங்கள் வரைந்தவராவார். ஓவியர் விசாகப்பெருமாளை தனது மாணவர் எனக் குறிப்பிடும் இவர் ஆங்கிலேய ஓவியரான ரெயிலின் ஓவியங்கள் மிகவும் பிடித்தவை என்கிறார். இவரது ஓவியமொன்று இலங்கை கலைக்கழகத்தின் பாராட்டுதலைப் பெற்று, மக்கள் சினத்திற்கு கண்காட்சிக்காக அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. மணியம் ஐரோப்பிய நவீன ஓவியங்களில் பரிச்சயமுடையவராக, நவீன உத்தி முறைகளை இயற்பண்புவாத நிலை நின்று பயன்படுத்தியவராகத் தெரிய வருகிறது. மாதிரிக் காட்டுகுகளை பயன்படுத்தி தனது உருவ ஓவியங்கள் வரையப்பட்டதென்கிறார்.

தன் இளமைக் காலத்தில் உற்சாகத்துடன் இயங்கியவரான சுப்பிரமணியத்தின் நான்கு ஓவியங்கள் பார்வைக்குக் கிடைத்தன. அவற்றில் இலங்கை கலைக்கழகத்தின் பாராட்டுப் பெற்று சீனாவிற்குக் கண்காட்சிக்காக அனுப்பிவைக்கப்பட்ட 'சிறுமியர்' என்ற ஓவியம் குறிப்பிடத்தக்கது. இது தவிர ஏனைய மூன்று ஓவியங்களில் இரண்டு பிரதிமை ஓவியங்களாகும். நான் காவது 'ஏரிக்கரைக் காட்சி' என்ற நீர்வாழ் ஓவியமாகும் (1959). இந்நீர்வாழ் ஓவியம் மனப்பதிவுவாத ஓவியப்பாணியில் ஆக்கப்பட்ட சிறந்ததொரு படைப்பாகும். தனிகப் ஓவியக் கண்காட்சியொன்று நடாத்த விரும்பி 1959 - 1962 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க

ஓவியங்கள் வரைந்ததாகவும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஓவியக் கலைக்கு அதிகம் வரவேற்பிடுப் பதில்லை என்பதனால் திட்டத்தைக் கைவிட்டதாகவும் தெரிவித்தார். ஓவியக் கலைஞர்களை ஆதரிக்கும் போக்கு எம்மவரிடையே இல்லாததால் கலை ஆர்வம் குன்றியிட்டதாக கவலையுடன் தெரிவித்தார்.

கொழும்பு அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் பயின்றவரான ஓவியர் மணியம், தனது ஆக்கங்களில் ஜே. டி. ஏ. பேரேராவின் செல்வாக்குண்டு எனக் கூறுகின்றார். இலக்கணமில்லாத புதுக் கவிதையோல பலர் முறையான பயிற்சி இல்லாத ஓவியத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனரெனவும், வணிக நோக்குக் கொண்ட ஓவியர்களால் கலை தன் தரத்திலிருந்து கீழிறங்கி விட்டதெனவும் கருத்துத் தெரிவிக்கும் மணியம், ஓவியம் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்தவரெனவும் தெரியவருகிறது.

கலை என்பது இயல்பாகப் பிரித்துணர்த்தக்க அல்லது பார்த்ததற்குரிய கலைத் தொழிற் பாடுகளுடன் தொடர்புடைய ஓர் சொல் என்றும், எல்லாக் கலைகளும் இன்னிசையின் 'லய நய' நிபந்தனைக்குட்பட்டவை என்றும், இன்பமூட்டும் தொழிற் பாடுகளை உருவாக்கும் எந்தனம் தான் கலை என்றும் கருதும் மணியம், கலை குறித்த தொகு இலட்சியத்தை உருவ வடிவத்திலமைத்துக் காட்டும் கருத்து வெளிப்பாட்டல்ல; அது கலைஞன் உருவ வடிவிலுணரும் கற்பனை இலட்சியமே என்கிறார். மேற்படி விளக்கம் ஓவியத்தில் முழுமையான இயற் பண்புவாதத்தை நிராகரிக்கிறது. ஒருவகையில் வினோதமான ஆக்க அமைவையே ஓவிய

யத்தின் முக்கிய பண்பாக இவர் கருதுகின்றாரெனலாம்.

ஓவிய ஆசிரியர் என்ற வகையில் மாணவரின் ஆக்கத்திறனை ஓவியத்தின் மூலம் வளர்க்கலாம் என மணியம் கருதியிருக்கிறார். இதனாலேயேதான் 'சிறந்த ஆக்க சக்தியை வளர்ப்பதும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளைப் பண்படுத்துவதுமே' கலை என்று கலைக்கொரு சிற்றிலக்கணம் தரலாமென்கிறார்.

கலை களிப்புணர்ச்சியைத் தருகிறது. களிப்புணர்ச்சி நிலையே அழகை நுகரும் நிலை எனக்கருதும் சுப்பிரமணியம், கலை பற்றிய தவறான அறிவு கலை, அழகு என்னும் சொற்களை உபயோகிப்பதில் தெளிவற்றிருப்பதால் ஏற்படுகின்ற தென்கிறார். அழகாயிருப்பவை எல்லாம் கலையென்றும், எல்லாக் கலைகளும் அழகானவை யென்றும், அழகற்றவை கலையல்ல எனவும் தவறான விளக்கங்கள் உண்டு. கலை கட்டாயம் அழகானதாயிருக்க வேண்டுமென்றில்லை. அது பெரும்பாலும் அழகற்றதாகவே இருந்தும் வந்திருக்கிறது. கலையில் அழகு நுகர்ச்சி இசைவினால் ஏற்படுகிறதென்பது இவரது கருத்து.

சித்திரத்தின் இயல்பான கூறுகளாக இவர் ஐந்து அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவையாவன:

இரேகையம்
வடிவங்களின் கூட்டு
வெளி
ஒளியும் நிழலும்
வண்ணம்

புற உருவ ரேகையால் அடக்கப் படுவது வடிவம். இப் புற உருவ ரேகை தனக்குள் 'லய' நயத்தை அடக்கி வைத்திருக்கிறது. இரேகை ஓவியத்தினொருவகை

சுருக்கெழுத்தென்பது மணியத்தின் கருத்து.

வெளியே ஓவியத்தை உருவாக்கும் கூட்டுப்பொருள், ஒளியும் நிழலும் கூட்டுப்பொருளின் பாற் பிறப்பதாகும். பொருட்களின் அண்மை செய்மைக்கிடையிலான தொடர்பையும், திட்டமான மேடுபள்ளங்களையும் ஒளி இருளுடன் சரியான முறையில் தொடர்ப்படுத்தித் தீட்டிக் காட்டுவதே ஓவியம். இது வர்ணத்தொனியால் சாத்தியமாகிறது.

வெண்மை, கருமை ஆகிய இரு எல்லைகளினிடையே காண்பிக்கப்படுவதே ஒளி. இரேகை உருவத்திற்கான தெளிவையும், லயத்தையும் தருகிறது. கலைஞன் தனித்துவமானவனாக இருத்தல் வேண்டும். இத்தனித்துவம் கலைஞனின் திட்டமானதும், உண்மையானதுமான ஆக்க விருப்பிலேயே தங்கியுள்ளதென்பது இவரது அபிப்பிராயம். ஆக்கவிருப்பின் தொழிற்பாடின்றி உலகிலோர் சீர்சிறந்த கலை இருக்க முடியாது.

கலைஞனுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையிலான தொடர்பை அழுத்திக் கூறுகின்ற ஓவியர் மணியம், கலைஞன் சமூகத்தின் ஓரங்கம். அவன் தன் ஓவியத்திற்கான தொனிப் பொருள், வேகம், தீவிரம் என்பனவற்றை சமூகத்திலிருந்தே பெற்றுக் கொள்கின்றான் என்ற அபிப்பிராயமுடையவராய் இருந்தார். கலையின் முடிவான உயர்சிறப்பு நிலை கலைகளையும் அவன் வாழ்ந்த காலத்தையும் சந்தர்ப்பங்களையுமே பொறுத்திருக்கிறது எனக் கருதுமிவர், ஓவியம் பற்றி அறிவு பூர்வமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட்டவரென்பதில் ஐயமில்லை.

(தொடரும்)

மூலபாடத் திறனாய்வில்

சர்ச்சைகளும்

வாதப்பிரதிவாதங்களும்

கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

மூலபாடத் திறனாய்வு இன்று மிகவும் நுண்மையான தொரு ஆய்வுத்துறையாக இலக்கியக் கல்வியுலகிலே கருதப்படுகிறது. நவீன ஆய்வுத்தி முறைமையினடியாகப் பழமையான இலக்கியங்களை அவற்றின் மூலத்தன்மையைக் காண்பதற்கு இன்றைய யுகம் வழிவகுத்துள்ளது. பாடங்களின் தாடனமும் — பயிற்சியும் பாடாந்தரத்தைச் (மூலத்தை) செப்பமாக நிர்ணயிக்க உதவுவதனைத் தமிழிலக்கிய ஆய்வாளர்கள் நன் குணர்ந்துள்ளனர். மூலபாடத்தின் நுட்பமான கவனம் கவிதைகள் — காவியங்கள் — தோத்திரங்கள் — புராணோதிகாசங்கள் என்பனவற்றினூடேதான் செல்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இன்றுவரையான நீண்ட நெடும் பாடல்கள் தமிழிலக்கியச் சோலையிலேதான் பெருகியுள்ளன. முன்னரே இருந்தது எவ்வாறு புதிய பரிணாமம் பெற்றுத் திகழ்கிறது என்று

நாகும நலையும மூலபாடத் திறனாய்விலே கவனிக்கப்படுகிறது. எனவே மூலபாடத் திறனாய்வு செய்வோன் ஆழமான புலமையும், ஆராய்ச்சி நோக்கும், ஒப்பீட்டு ஆய்வும், உண்மை காணும் உள்ளமும் கொண்டமைவது அவசியமாகிறது.

மூலபாடத் திறனாய்வு என்னும் இலக்கிய விமர்சனம் குறித்துச் சிந்திக்கும்போது 'வழுக்கள்' தான் முன்வந்து நிற்கின்றன. 'வழுவற்ற', 'பிழையற்ற' சரியான பாடம் எது என்பதனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான முறைகள் அனேகமுண்டு. நல்ல மனப்பாடமான இலக்கியங்களிலே வழுக்கள் அதிகம் இராது. பிழையறப் பாடமாக்கி இலக்கியங்களில் அவ்வளவு வழுக்கள் இல்லை. கடவுள் சம்பந்தப்பட்டதாகவும், மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளைப் பற்றியதென்ற உணர்வினாலும் ஆகக்கூடியளவு சரியான பாடம் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்க இடமுண்டு.

வாய்மொழியாக மன்னமாக்கி வைத்திருந்தவை ஆச்சரியப்படத்தக்கவகையில் தூய்மையானதாகவும், பேதங்கள் குறைந்தும் காணப்பட்டன. வாய்மொழி இலக்கியங்கள் பிசிறு தவறாமலிருந்தன. அவை ஞாபகசக்திக்குட்பட்டன. பாடமாக்கும் விதத்தில் இலகுவில் அமைந்துள்ளன. இசைக் கலப்புடையன ஆகிப் இப்பண்புகளினால் சமயச்சார்பான பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் இன்றும் தூய்மையுடையனவாகவும், நம்பகமானதாகவும், செருகல் இல்லாமலும் விளங்குகின்றன. அதிகம் வாய்மொழியில்லாது ஏட்டுவடிவில் இருக்கும் பாடாந்தரங்கள் சில வேளைகளில் மாற்றமடையக் கூடிய சூழ்நிலை கல்விநிலையிலே உண்டு.

இந்திய இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கும்போது இடைக்காலத்தில் (கி. பி. 1^{ம்} ஆம், 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில்) சமய நூல்கள் பெருகிவர அவற்றை நனைவில் வைத்திருந்தனர். பொழிப்புரைகள், சிற்றுரைகள் பெருகப் பெருகப் பாடபேதங்கள் உருவாகின. பிரபுத்துவக் காலத்தில் அரசியற் பேரரசுகள் ஒழிந்து சிறு குழுவினர் ஆண்ட காலத்தில் 'பிரதிகளை'க் கௌரவம் கருதிப் பதிப்பித்தனர்.

வாய்மொழி மரபில் பயிலப்பட்டு வந்த கல்விமுறை அம்மரபின் மங்குதசைக் காலத்தில் அல்லது வேறு சில தடைகளினால் பாடமரபு 'அறுந்துபோகும் நிலை' ஏற்பட்டது. அதை (Brake In The Tradition) என அழைப்பர். சில வேளைகளில் பாடமரபு அறுதலுக்குக் காரணமாகப் 'பிரதியைக் கொண்டோ

டல்' 'ஒழித்துவிடல்' தொலைதல்' 'காணாமற்போதல்' என்பனவும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். இத்தகு நிலை ஏற்பட்டதொரு காலகட்டத்தில்தான் இறையனார்களவியலுரை எழுதப்பட்டிருக்கலாம். பிற்தொருவகையில் 'வாய்மொழி மரபு அறுந்த நிலையில் எழுத்து வடிவம் பெறும் காலகட்டத்திலேயே இறையனார் களவியலுரை எழுதப்பட்டது.

சிற் சில காலப்பகுதிகளிலே குறிப்பிட்ட சமயப்பிரிவினருக்குள்ளேயே அபிப்பிராய பேதம் தோன்றலாயிற்று. வைணவம் வடகலை, தென்கலை எனவும், சைவம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் எனவும் கிறித்துவம், புரோட்டத்தாந்து, கத்தோலிக்கம் எனவும் பிரியலாயிற்று. சமய அரசியல், இலக்கிய இயக்கங்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்து நின்று தத்தம் நிலைப்பாட்டுக் கேற்ப மூலத்தில் இடங்காண முனையும்போது பாடபேதம் ஏற்படுகின்றது. வைணவ வடகலை, தென்கலைப் பிரிவில் தேவாரமா? பிரபந்தமா 'அடிப்படை' என்ற பிரச்சினையில் பல்வேறு சர்ச்சைகள் எழலாயிற்று. 'ஆழ்வார் திருநகரி' என்னுமிடத்திலுள்ள பெரிய மடமொன்றில் 14 ஆம், 15 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரபல்யமான வைணவ ஞானிகளை — நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்தினைப் பாடமாக்கியவர்களைக் கூப்பிட்டுத் தமது கருத்தினை அழுத்தியுரைப்பதற்கான சான்றுகளை உள்ளடக்கி நூலாகவே ஆக்க முனைந்தனர். இதை ஆங்கிலத்தில் Official Version என்பர். இது நிறுவன முயற்சியாக வந்தது. பலராலும் மதிக்கக் கூடிய சபை அல்லது மடம் அல்லது கழகம் இதன் களமாக அமைந்

தது. புகழ் பூத்த பலரைச் சேர்த்து — செல்வாக்கும் மதிப் பும் உள்ளவர்களுையணுகி அங்கி கரிக்கப்பட்ட பாடநிலைமை களை எழுத்திற் பொறித்தனர். அவையே தமது மதத்தின் அடிப் படைகளாகவும் அமைந்தன.

பல நோக்கங்களுக்காகவும் தேவைகளைக் கருதியுமே வாய் மொழியிலுள்ளவை பல எழுத் திற் பொறிக்கப்பட்டன. அவ் வாறு பொறிக்கும் பொழுது பல்வேறு 'வழுக்கள்' தோன்றி விடுகின்றன. புத்தர், கிறிஸ்து நாதர் போதனைகள், உபதே சங்களைச் சீடர்களே எழுதினர். அவர்களது உபதேசங்கள்— கதைகள் — கருத்துக்கள் — மகா வாக்கியங்கள் — அருள் மொழி கள் என்பன பொன் மொழிக ளாகவே பேணப்பட்டன. பௌத்த மதத்தின் வளர்ச்சி வரலாறானது சீடர்களது வர ளாறாகவே அமைந்துள்ளது. கி. பி. 2 ஆம். 3 ஆம் நூற்றாண் டுகளில்பௌத்தம்பிளவுபட்டது. புத்தர்பிரானைக் 'கண்டவனைக் கண்டவனை' கண்டவன்' சொன்னவையே பெரிதா கக் கணிக்கப்பட்டது. மூலபாடங்க ளுக்கு மூலக் கூறுகளுக்கு மனித னுடைய சார்புகளுக்கேற்ப விளக் கங் கொடுக்கின்ற பொழுது பாடங்களும் பேதமுறுகின்றன. புத்த சங்கம் ஒருவகைப் பிரா மணச் சங்கமாகியது. பிராம ணச் சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள் பெளத்த சங்கத்தில் ஊடுரு விற்று. இதனால் மூலத் தை நிர்ணயிக்க வேண்டிய தேவை யினால் எது உண்மையானது என்ற ஆறாய்ச்சி பிறந்தது. சரி யான மூலத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினர். இதனாலேயே மகாயானம் என்றும் ஹினயா னம் என்றும் எதிர்முனைப் போராட்டம் — முட்டி மோதல்

நிலை ஏற்பட்டது. மணிமேகலை பற்றிய ஆராய்ச்சியும் இத னோடு தொடர்புபட்டதே.

மறைந்து — கிலமுற்று — செல்துழைத்த ஏடுகளிலும் விடு பட்ட இடங்களைத் தகுதி படைத்தவர்களெனக் கருதிக் கொண்டவர்கள் சிலர் நிரப்பி எழுதினர். இதனாலும் பாட பேதம் உண்டாயிற்று; எழுத் துப் பிரதிகளில் அபரிமிதமான பாடபேதங்கள் ஏற்படலாயிற்று. உண்மையில் விடுபட்ட இடத்தை நிரப்பக் கூடாது. ஆயினும் தகுதியுண்டென்று கருதியதால் விடுபட்ட இடத்தை நிரப்பினர்; திருத்தினர். இச் செய்கையி னால் பாடபேதம் — எது அசல்? எது நகல் என்பது மயக்கநிலை யில் — கண்டு கொள்ளவியலாத வாறு அமைந்தது.

தற்காலத்தில் மூலபாடத் திறனாய்வினை நிகழ்த்துவோன் துணைக் கொள்ளும் கருவிகளும் வாய்ப்புக்களும் நெறிமுறைகளும் அக்காலத்தநேரத்திலில்லாத காரணத்தினாலும், நவீன ஆய்வு முறையினால் நெறிப் படுத்தப்படும்போது 'பிழைகள்' அல்லது 'வழுக்கள்' மிதமிஞ்சிக் காணப்படுவது இயல்பு. விஞ்ஞான முறை ஆய்வினடியாகத் தோன்றும் பாரபட்சமற்ற முடிவு மெய்ஞ்ஞான — நம்பிக்கையின டியாகத் தோன்றுகின்ற அதித வயப்பட்ட நம்பிக்கையினைச் சிதறடித்து விடுகின்றது. இத னால் மனத்திருப்திக்குச் செய்த வேலையில் உள்ள பிழைகளை வகைப்படுத்தும்போது பிரதியில் பிழைகள் அநேகம் என்பதை அறியலாம்.

மூலபாடத் திறனாய்வென் பது பாடத்தில் எவ்வளவு 'வழுக் கள்' அல்லது 'பிழைகள்' அல் லது 'தவறுகள்' என்பதனைக் கண்டு பிடித்தலேயாகும். ●

கடிதங்கள்

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் சிறுகதை எழுதியிருக்கிறீர்கள், புதுவிதமான தலைப்பு புதிய நோக்கு. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் வேளைகளில் எழுதிவாருங்கள்.

சென்ற ஆண்டும் இந்த ஆண்டும் ஆண்டு மலர்கள் வெளிவர வில்லை. தொடர்ந்து பல வருடங்களாக ஆண்டு மலர்களை வெளி யிட்டு வந்த உங்களால் இந்த இரு ஆண்டுகளிலும் மலர்களை வெளியிட முடியாமல் போய்விட்டதை எண்ணிச் சூழ்நிலை மீது ஆத்திரம் வருகிறது.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளும் சமீப காலமாக ஒன்றுமே வரவில்லை. மின்சாரம் இல்லாமை, பத்திரிகைத்தாள் தட்டுப்பாடு காரணம் என்பது எமக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் வெளியிட முயலுங்கள்.

தேசம் முழுவதும் முன்னர் இருந்தது போலச் சந்தாதாரர்கள் இருக்கிறார்களா? சந்தாவைப் புதுப்பிக்கிறார்களா? தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படித்தவர்கள் எங்கிருந்தாலும் மல்லிகையை மறக்க மாட்டார்கள் என்பது திண்ணம்.

இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் சமீப காலங்களில் எழுத்து வலிமையுடன் மீளிரிந்து வருவதாகத் தெரியவில்லையே. 50 — 60 70 — 80 போல 80 — 90 க்கான படைப்புத் தலைமுறை அருகிப் போய் உள்ளதே. இதைப்பற்றிச் சிந்தித்தீர்களா? என்ன காரணம்.

மானிப்பாய்.

அ. தவசீலன்

● ● ●

மல்லிகையைத் தொடர்ந்து கொழும்பு வருவீர்களேனா எதிர் பார்த்தேன். இப்பொழுதெல்லாம் இது வேசான காரியமா என்ன?

பூல்ஸ்காப் பேப்பரிலேயே மல்லிகையை வெளிக்கொணர்ந்தமை பற்றி பலரும் வியந்து பேசிக்கொண்டார்கள்.

நண்பர்கள் கூடும் போதெல்லாம் தங்களையும் மல்லிகையை யும் பற்றிக் கதைக்காத நாளேயில்லை. இப்படி நெருக்கடியான சூழ்நிலைக்கு முகம் கொடுக்க நேர்ந்திராவிட்டால் மல் லிகை வெளியீடுகளும் சாதனையேற்படுத்தியிருக்கும்.

திக்குவல்லி — கமால்

● ● ●

டிசம்பர் மாத மல்லிகை கண்டேன். தங்களின் இந்த மல்லிகை வெளியீட்டிற்கு உங்களின் விடாமுயற்சியும் தளராத நம்பிக்கையும் தான் காரணம் என்பதை அறிய முடிகிறது. சென்ற மாதம் நான் ஒரு கேள்வி கேட்டிருந்தேன். தூண்டில் பகுதியைப் புரட்டியதும்

என் கேள்விக்கு தங்களின் சுவாரச்சியமான நல்ல பதில் கிடைத்தது. மிக்க நன்றி. ஆனால் நீங்கள் 'குணேஸ்வரன்' என்பதற்குப் பதிலாக குணசேகரன் எனத் தவறுதலாகப் பிரசுரித்து விட்டீர் ஐன். பரவாயில்லை. இக்கடிதத்துடன் எனக்கு அடுத்தமாத மல்லிகைக்குரிய தபால் தலைகள் அனுப்பியுள்ளேன். தாங்கள் அனுப்பி வைக்குமாறு தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் மல்லிகை கிடைப்பது மிகக் கடினமாக உள்ளது. அதிகமாக சுன்னாகம் துர்க்காவில் தான் மல்லிகை கூடுதலாகப் பெற்று வருவேன். ஆனால் சில வேளைகளில் மல்லிகை முடிந்துவிட்டால் யாழ்ப்பாணம் தான் வரவேண்டியுள்ளது. அத்துடன் சந்தாதாரராக நானும் இணையலாம் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

தொண்டைமானாறு.

எஸ். குணேஸ்வரன்

● ● ●

முருகபூபதியின் வெளிநாட்டுக் கடிதத்தின் மூலம் பல தகவல்களை அறிய முடிந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வெறுங்கடிதங்களை எழுதுவதை விடுத்து, கதை எழுதினால் நல்லது என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

சென்ற இதழ்களில் கவிதைகள் அதிகம் இடம் பெறவில்லை. நீங்களும் அடிக்கடி எழுதுங்கள். ஒரே மாதிரி இதழை வெளியிடாமல் அடிக்கடி மாறுதல் தேவை. இதையும் கவனத்தில் கொள்ளவும். இலக்கிய விவாதங்கள் நீண்ட நாட்களாக மல்லிகையில் இடம் பெறவில்லை. சர்ச்சைக்குரிய இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றி விவாதங்களை ஆரம்பியுங்கள்.

*7வது ஆண்டு மலர் இந்த ஆண்டு வெளிவந்திருக்க வேண்டியது. நமது பிரதேசத்தில் இன்று சூழ்ந்துள்ள நெருக்கடி காரணமாக மலர் வெளியிட முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அடுத்த ஆண்டு நிச்சயம் ஆண்டு மலரை வெளியிட ஆவன செய்யவும். சென்ற இதழில் கடிதப் பகுதியில் எழுதியிருந்த சாத்தூர் தனுஷ்கோடி, ராமசாமியின் கடித வரிகள் மனதைத் தொட்டு உலுப்பியது.

சண்டிலிப்பாய்,

வே, கருணாகரன்

● ● ●

கொப்பிப் பேப்பரிலை பெப்ரவரி 92 இதழை முதன் முதலில் அச்சடித்துள்ளீர்கள். அது கூடத் தேவைதான். அந்த இதழை மிக்க கவனத்துடன் பாதுகாத்து வைத்துள்ளேன். பின்னொரு காலத்தில் பின் வரும் இலக்கியத் தலைமுறையினருக்கு எத்தகைய நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் மல்லிகை வெளிவந்தது என்பதை அறியத் தருவதற்குச் சாட்சியாக இந்த மல்லிகை தேவைப்படும்.

எத்தகைய சிரமங்களுக்கு மத்தியில் மல்லிகையை நீங்கள் வெளியிடுகிறீர்கள் என்பதை இந்த மல்லிகையின் வரவே சொல்லாமல் சொல்லுகின்றது. தொடர்ந்து ஈயற்சி செய்து வாருங்கள்.

காமம்பு - 6,

ந. பாலேந்திரன்

சொல்லம்பலத்தில் சுவை

— ஈழத்துச் சிவானந்தன்

உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே என்பார்கள். எதற்காக அப்படிச் சொன்னார்கள்? பண்டத்திற்கு உப்புப் போடாதுபோனால் அதிலே சுவை இருக்காது; சுவையில்லாதது கவைக்குதவாது குப்பைக்கே பயன்படும் என்பது இதன் கருத்து. இது போன்றே சொற்பொழிவுக் கலை சபையில் எடுபட வேண்டுமானால் சுவை முக்கியம். பொருளின் ஆழ அகலத்திற்கேற்ப சுவையும் கலந்திருந்தாலேயே சபையோர் அதனை விரும்பிக் கேட்பர். இல்லையானால் என்ன சிறப்பம்சங்கள் இருந்தாலும் 'உப்புச்சப்பில்லாப் பேச்சு' என்ற கணிப்பு வந்துவிடும்.

உணர்ச்சி பாவமே சொற்கவைக்கு மூலம். இலக்கண நூல்கள் குறிக்கும் ஒன்பது சுவைகளையும் உணர்ச்சி நிலையில் வடித்துக் காட்டிப் பேசும் பேச்சே உச்ச நிலையை அடையும். சொல்லம் பலத்தில் சுவை ஒரு செல்வமாகவும், சக்தியாகவும் மிளிர்வது. கேட்போர் பார்வை தோற்றத்தில் படிய, காதுகள் சுவையைத் தேடிக் கூர்மை கொள்ளும். காதுகளின் தேவை நிறைவு செய்யப் படாதவிடத்து கண்களும் தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டு செவிப்புலனோடு சேர்ந்து விலகிப்போகவே எத்தனிக்கும். சொற்பொழிவில் காதுகளை இழுத்து வசப்படுத்தினாலேயே மற்றைய அங்கங்களையும் கூட்டாக இருத்திவைக்க முடியும்.

கற்காது போனாலும் கேட்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் கொண்டோரும் செவிக்கு உணவில்லாது போதுதான் வயிற்றுக்கு உணவு கொள்ள வேண்டுமென்போரும், நுட்பமான பொருளைக் கேட்டறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்போரும் செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வமாதலால் அச் செல்வத்தைத் தேடவேண்டுமென்போருமாக பலதிறத்தார் கேட்போர் கூடத்தில் இருப்பர். இவர்கள் எல்லோருக்கும் உவப்பான சுவையுடன் சொற்பெருக்கு ஊற்றெடுத்தல் வேண்டும்.

சைகையால் ஒரு கருத்தை இலகுவில் வெளிக்காட்டிவிடலாம். கண்காட்டி ஒருவரை வெளியேற்றலாம். விரலால் ஒருவரை அருகில் அழைக்கலாம். வாயில் ஒரு விரலவைத்து பிறரைப் பேசாமல் இருக்கச் செய்யலாம். பேச்சு மொழியால் இவற்றைச் செய்யும் அதற்கு மேம்பட்ட சொற்பொழிவு நிலையால் மக்களை இயக்கவும் சுவைக்கலப்பு அவசியமாகிறது.

சைகை மொழியிலிருந்து வாய்மொழிக்கு மனிதன் வளர்ந்து வந்து ஆண்டுகள் பலவாகிவிட்டன. வாய்மொழி அடுப்பங்கரையிலிருந்து அரங்குவரை தாவித் தனக்கென இடமொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டதற்கு சுவையே அதற்கு உதவியது. சபையை அறிந்து பேசுதல் என்பது சபையோரின் அறிவுத்திறம் சுவைத்தரம் ஆகியவற்றை அறிந்து பேசுதலைக் குறிக்கும். நமக்கு முன்னால் பேசு

பலரின் பேச்சைச் சபை எப்படி அனுபவிக்கிறது என்பதைக் கவனித்தோ அல்லது நமது பேச்சுப்போக்கில் சில செய்திகளைக் கூற சபையின் சுவை உணர்வைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒன்பது சுவைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர், நிகழ்ச்சிக்கேற்ற சித்தரிப்போடு பேசிக் களிப்படையவும், கண்ணீர் விடவும், ஆவேசம் கொள்ளவும், சோகம் கொள்ளவும் வைக்கும் சுவைநிலை மெய்ப்பாட்டுச் செல்வம் சொல்லம்பலத் தேவைகளில் ஒன்றே. பேச்சை அமைக்கும் அழகு கையாளும் உத்திமுறைகள் அதை நகர்த்திச் செல்லும் நளினம் முதலியவற்றால் சுவைப் பெருக்கை உண்டாக்கலாம். கடல் வெள்ளத்தை அள்ளி மேகம் மழையாகப் பெய்வது போல் மக்கள் வெள்ளத்திலிருந்து சுவையுணர்வு அறிந்து இழுத்து சொல்மாரியாக்கினால் அம்மாரி மக்கள் செவிவழி நுழைந்து மனங்களில் ஓடி நிறைந்து பயன்விளைக்கும்.

கேட்போர் பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொண்டு அவர்களுக்கு எந்தப் பாணியில் உரைத்தால் ஊட்டமாகும் என்று யோசித்துப் பேசும் சுவையை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தெரியாத இடங்களுக்குப் போகும்போது பேச்சினை ஒழுங்கு செய்ய வருபவரிடத்தில் அப்பகுதி மக்களின் சுவைத் தேவை இரசிப்புத்தன்மை எப்படியானவை என்பதைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டு பேசவேண்டும்.

சங்கீதத்தில் மட்டும் தான் ஆரோகண, அவரோகணங்கள் ஆலாபனைகள் முதலியன என்றில்லை. பேச்சோசையிலும் இவைக்கு இடமுண்டு. சுவைப் பெருக்கத்திற்கான இந்தத் திறனைப் பெறும், வரை சொற்பொழிவுக்குப் பயிற்சி தொடர வேண்டும். சபையைப் பார்த்துப் பேசுதல் வேண்டும். சபையோரோடு கலந்தும், சபையோரைக் கலக்கவைத்தும் சொற்பெருக்காற்ற வேண்டும். சபையோர் நிலத்திலிருக்க பேச்சாளர் வானத்தைப் பார்த்தபடி பேசுதல் நல்லதல்ல. சபையை விட்டுப் பிறத்தியானால் என்னதான் சுவையிருந்தாலும் காதுக்கு இனிமை சேர்த்து கருத்தில் இறுக்கம் கொள்ளவைத்தல் இயலாது போய்விடும்.

கறி சுவையாக இருக்க கடுகு, சீரகம், வெந்தயம் முதலிய வற்றை தாளித்து ஊற்றுவார்கள். இதுபோன்றே பேச்சுச் சுவைக்கும் மொழித்தாளிதம் தேவை. சில சொல்லம்பலங்களில் மொழித் தாளிதம் தெரியாதவர்கள் நிறைந்த பொருளை குறைந்த சுவையோடு கொடுத்துவிட்டுத் திருப்தியடையாமல் இறங்குவார்கள். சிலர் குறைவான பொருளையும் மொழித் தாளிதத்தோடு வழங்கி அதை அனுபவித்த மக்களை மகிழ்வோடு கண்டுவிட்ட திருப்தியோடு செல்வர்.

சொற்குவையோடு இன்முகம் காட்டியும் சபையோரை மகிழ்ச்செய்யலாம். சொற்போக்கின் நயம் சுவை உணர்வைத் தூண்டி இரசிப்புக் கடலில் அமிழ்த்த வேண்டும். சொற்குவை தனி ஊற்றாய் தாய் ஊற்றாய் எழுந்து வரவேண்டும். பிறர் ஊற்றை பிரதிபண்ணுதல் சுவைக் குறைவை உண்டாக்கிவிடும்.

பேசத் தொடங்கும்போது உச்சக் குரலில் தொடங்குவது சுவையூட்டலுக்குத் தடங்கலாகிவிடும். மெதுவாக ஆரம்பித்து

படிப்படியாக ஏறி உயரத்துக்குப் போகவேண்டும். போகும் வேகத்திற்குத் தக்க சொல்லோட்டங்கள் இணைய வேண்டும். சுவை குறித்த கையொலிகள் கேட்போரிடமிருந்து இரண்டுவகையாக வெளிக்கிழம்பும். ஒன்று நடத்து என்னும் பொருளிலும் மற்றையது நிறுத்து என்னும் பாங்கிலும் எழும். இதனை இனங்கண்டு தக்கபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

கலைப்படைப்பில் அழகியல் கண்ணுக்கு விருந்தளித்து படைப்பின் தோற்றம். வெளிப்பாடு, பயன்பாடு முதலியவற்றை அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வருவது போன்று சொற்பெருக்கில் சுவையியல் காதுக்கு உணவூட்டி பொருளை விளக்கி தெளிவு சேர்க்கிறது. 'செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்ற பாரதிவாக்கு நாக்கில் சிந்த வேண்டிய தேனை காதுக்குள் விடுதல் பற்றிக் கூறுகிறது. காதுக்குள் தேனை விடலாமா? தேனின் இனிமையைக் காது அனுபவித்தல் என்பது மேலானதோர் உணர்வு நிலையாகும். இவ்வுணர்வு நிலையைச் சுவையியல் உருவாக்கிவிடும்.

சொற்பொழிவுக்கலை உளவியலோடு தொடர்புடையது. கேட்போரின் இறுகிய இதயத்தை அல்லது அங்குமிங்கும் அலைப்புறு உள்ளத்தை இழந்து ஒரு நிலையில் நிறுத்தியே கருத்துக்கோர்வைகளை சுமக்கவைக்க முடியும். மனதை நிலைநிறுத்துவதற்கு உதவும் கருவியாக சுவையினியலைக் கொள்ள வேண்டும். சுவையில் தாத சொற்பொழிவு புறக்குடத்து நீர்போல் பயனற்றதாகிவிடும். கேட்பார் பிணிக்கும் தகையனவாய் சுவையியல் சொற்பெருக்கில் மேவி நிற்கல் வேண்டும். சபையிலிருப்பவர்கள் பல காரணங்களால் முகத்தை இறுக்கி விறைப்பாக வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அதனை பேச்சுச் சுவையால் இழக்கி மலர்ச்சி கொள்ளவைக்க வேண்டும். முன்னால் இருப்பவர்களின் முக இறுக்கம் சுவைக் கூறு ஒன்றினால் புன்முறுவலாக மலரும்போது அதனை மேலும் விரிவடையச் செய்ய முனைய வேண்டும். முறுவல் சுருங்கினால் மீண்டும் மலரவைப்பது கடினமாகிவிடும்.

தெளிவும் நிதானமும் நறுக்குத் தெறித்தாற்போன்ற வார்த்தை விலாசமும் சுவைக் கூறை நிறைவாக்க உதவக்கூடியன. வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர் என்று குறிக்கப்படும் சொற்பொழிவாளருக்கு குறைந்தது மூவாயிரம் வார்த்தைகளாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும். இத்தெரிதலுக்கு அகராதியிலுள்ள சொற்களைப் பாடம் பண்ண வேண்டுமென்பதில்லை. நல்ல உரைநடையில் உருவான புத்தகங்களைத் தேடிப்படிக்க வேண்டும் திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியார், டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், அறிஞர் அண்ணாதுரை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஆகியோரின் நூல்கள் உரைநடைவளம் சிறக்க உதவுவன.

மொழியின் அர்த்தபேதங்களையும், ஒலிபேதங்களையும் உணர்ச்சிப் பாவத்துடன் தெரிந்திருந்தால் சுவைப்பொழிவு இலகுவாகிவிடும். சொல்லம்பலத்தில் சொற்கள் சொல்லப்படுவதில்லை. ஆளப்படுவது. அரசாளல், எழுத்தாளல் போல் நாவாளலே சொற்பெருக்

காகும். பாராளும் வேந்தனுக்குள்ள கவனம் நயவாளும் அரசனுக்குத் தேவையே. 'சொல்லுக சொல்லை பிறிதோர் சொல் அச் சொல்லை வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து' என்னும் திருக்குறள் நாவாட்சிக்குரிய அவதானப் பிரதானத்தைக் கூறுவதாகும். சொல்லை விழுங்காமலும் சக்கிவிடாமலும் ஒலிப்பொலிவுடன் பேசவேண்டும். பேசும் தோற்றனைக்குகந்த முகபாவனை எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அப்படியே இருக்க வேண்டும். சிரிப்பு நிலையில் அழுமூஞ்சியுடன் சோக நிலையில் மகிழ்மூஞ்சியும் வரக்கூடாது.

சபை விரும்பியும் விரைந்தும் கேட்டு மகிழ் சொற்பொழிவுச் சுவைக்கு மொழிப் பொலிவுட்டும் திறம் அவசியம். தக்க இடங்களில் தகுதியான பொருத்தமான சொற்களைப் பெய்து, சொற்பொழிவைச் சுவையாக்க வேண்டும். சொற்பொழிவைச் சிறுகதையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். கரு, உரு, உத்தி, உணர்ச்சி. ஆரம் பம், மத்தி, நிறைவு முதலியன சிறுகதைகளின் தேவைகள்போல்; எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு, உருவம், உள்ளடக்கம், உணர்ச்சிக் கோவை, நேரம், ஓசைச் சிறப்பு ஆகிய தேவைகள் சொற்பொழிவுக்கும் உண்டு. சிறுகதை வார்ப்பில் சிறு கல் உண்டானால் அது பேச்சு ஆகிவிடும். எழுத்தாளர்களில் சிலர் சிறுகதையாளர்களாய் இல்லாது போனால் பேச்சாளர்களில் சிலர் சொற்பொழிவாளர்களாய் இல்லாமல் போய்விடுகின்றனர்.

தமிழ்ச் சொற்பொழிவுகளில் பிறமொழிக் கலப்பு இருந்தால் சுவைக்கும் என்று சிலர் ஆங்கிலம் கலந்த உரையை நிகழ்த்துவர். இது சுவைக்குறையை உண்டுபண்ணி விடும். மெருகேறும் என்று எண்ணிக் கொண்டு கருவறுக்கும் காரியம் செய்யக்கூடாது. கருவாய் உருவாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் சொற்பெருக்கை மொழிக் கலப்படம் கழிவாய் இழிவாய் உருமாற்றிவிடும். சதகுப்பை மருந்துக்கு உதவலாம் விருந்துக்கு உதவாது.

மணிப்பிரவாள நடை என்று கூறிக்கொண்டு தமிழோடு வடமொழியைக் கலந்த சொற்பொழிவுகளும் வெற்றிபெறவில்லை. தனித் தமிழ், பொழிவு என்று ஆவேசத்துடன் கடுங்கோட்பாடு காட்டிய கடுந்தமிழ் உரையும் வளர்ந்து சிறக்கவில்லை. தூய்மையான செந்தமிழே விளங்கு மொழியாகவும் சுவை மொழியாகவும் சபையோரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

தெவிட்டாத அலுப்புத் தட்டாத நீண்ட நேரச் சொற்பொழிவுகள் சிறப்படைவதற்கு செந்தமிழ் நடையும் சுவை தோய்ந்த சொல்லோட்டமுமே காரணமாகும். தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரின் சொல்லம்பலச் சுவை பற்றிக் குறிப்பிட்ட நாவலர் நெடுஞ்செழியன் 'அடிகளாரின் அருளாட்சிக்குட்பட்டிருக்கும் பறம்புமலையில் நடந்த பாரிவிழாவிலே, அம்மையின் திரவியங்களான பலாச் சுவையும் தேனும் பரிமாறப்பட்டபோது நாக்கு அனுபவித்த தித்திப்பினை அவர்களுடைய செந்தமிழ் சொற்பெருக்கு காதுகளுக்கும் வழங்குகின்றது. தேனைப் பலாச்சுவை ஆயினானை என்று அடிகளாரைப் பாராட்ட வேண்டும்' என்று விதந்துரைத்தார். சொற்பொழிவுக் கலையின் உயிர் நாடி அதன் சொல்லோட்டத்திலும் சுவையிலுமே தங்கியுள்ளது. ●

மூன்று பேராசிரியர்கள் முன்னிலையில்.....

அநு. வை. நாகராஜன்

கீழ்மட்டத்து மக்களினதும், ஒடுக்கப்பட்ட 'பஞ்சை' களினதும் அவலங்களை தனது எழுத்துகளாலும் போராட்டங்களாலும் பிட்டுக் காட்டி, உயர்மட்டத்தாரின் மேலாதிக்கங்களைக் கீறிக், கிழித்தவர் கே. டானியல் என்ற 'ஈழத்துக் கோர்க்கி.' அம்மக்களும், இம்மண்ணில் வாழும் மாநாட்டின் மனிதர்களே என்ற உணர்வினை அந்த உயர்மட்டத்தாரின் உச்சந் தலையில் உறைக்க வைத்தவர் அந்த டானியல். அன்று அவர் விதைத்த விதைகள், இன்று பரிமாணங்களைப் பிரசிவித்து நிற்கின்றன.

இக்கருத்தினைத் தொனிப்பொருளாகக் கொண்டு கடந்த 22-3-92ல் நல்லூர் கம்பன் கோட்டத்தில், அமரர் கே. டானியலின் ஆறாம் ஆண்டு நினைவுநாள் நினைவு கூரப்பெற்றது. இதற்கான ஏற்பாடுகளை மல்விகைப் பந்தல் ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

இந் நினைவரங்குக்கு, யாழ்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை முதல்வர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் தலைமை வகிக்க—டொமினிக் ஜீவா வரவேற்புரை

நிகழ்த்தினார். மாமேலான வரவேற்புரையைத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு, வழக்கத்திலும் மேலாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு, தனக்கும் டானியலுக்கும் உள்ள தொடர்புகளை, டானியல் வாழ்ந்த சமூகத்தில் அவர் எவ்வாறு கணிக்கப்பட்டார் என்பதையும், டானியலின் 'மானிடம்' சமூகத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை உருவாக்கியது என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டினார். அதில் விசேடமாக, தானும் டானியலும் உயர்மட்டத்துச் சமூகத்தால் பெற்ற அநுபவங்கள் பல என்றும், அவ்வநுபவங்களால் தாம் பெற்ற முனைப்புகள் தம்மை இன்னும் காட்டவைத்தன என்றும், பல்கலைக்கழகப்பட்டமோ, உயர்மட்டத்துக் கல்வி வசதியோ இல்லாத தமக்குக் கிடைத்த ஒரேயொரு பல்கலைக் கழகம் 'கார்த்திகேசன் மாஸ்டர்' என்ற பல்கலைக் கழகமே என்றுங் கூறினார்.

'உயர்மட்டத்திற் பிறந்தவராயினும், கார்த்திகேசன் என்ற அம் மாமனிதன் ஒடுக்கப்பட்ட எம்போன்றோரின் திறமையை இனங் கண்டு—நெறிப்படுத்தி—எம்மினத்தின் அவலங்களை வெளிக்காட்ட வழிவகுத்து வைத்தார். அவரால் ஒரு ஜீவா

வும். ஒரு டானியலும் முன் னெடுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் மூலம் இன்று பலர் முன்னெடுத்துச் செல்லப் படுகிறார்கள். அந்த வகையில் டானியல் என்ற படைப்பாளி தனிய எழுத்தோடு மட்டும் நின்று லாது ஒடுக்கப்பட்டோர் மத்தியிலிருந்து ஒரு போராளியாகவும் நின்று செயற்கரிய செயல்கள் பல செய்துள்ளார். அவர் நினைவு, மானிதம் இருக்கும் வரை இந்த மண்ணில் நினைக்கப்படும் என்று கூறினார். மேலும், ஜீவா தனது உரையில் 'டானியலின் 'கானல்' சமீபத்து இலக்கியப் பாதையில் ஒரு சிறந்த படைப்பு. இதற்கு முன்னும், பின்னும் ஒரு சிறந்த நாவல் படைக்கப்படவில்லை. ஆதலின், 'கானலா'ல் டானியலையும், டானியலால் 'கானலையும் ஒரு தனியிடத்தில் வைத்து மதிக்கிறோம்' என்றுங் கூறினார்.

போரசிரியர் சண்முகதாஸ்தனது தலைமையுரையில்— 'டானியல் துன்பப்பட்டவர்களுக்கு எழுதினார், அதுவும் அந்தத் துன்பப்பட்டவர்களின் அவலங்களை அவர்களும் விளங்கிக் கொள்ள — தனக்கேயுரிய ஒரு பாணியை வகுத்துக் கொண்டு எழுதினார். அதனால் இந்நாட்டின் சமூக அமைப்பை மாநாட இயலாளர்களுக்கு இனங்காட்டினார். அந்த வகையில் ஆய்வாளர்களுக்கு அவரோர் அரும் படைப்பாளியாகவும், அதே வேளையில் அவரோரு மாநாட இயலாளராகவும் விளங்கினார். டானியலின் எழுத்துக்கள் ஜப்பான் பல்கலைக் கழகம்வரை சென்று மொழிபெயர்ப்புப் பெற்று, ஆய்வுப் படைப்பாயும் ஆகிவிட்டன. இதுவொன்றே டானியல் ஒரு சிறந்த படைப்பாளி மட்டுமன்றி ஒரு சிறந்த

மாநாடன் என்றுங் கணிக்கப் போதுமானது' என்றார்.

யாழ். பல்கலைக்கழக மருத்துவப்பீட பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) டானியலின் நினைவுப் பேருரையின் போது மிகவும் அமைதியாகவும், காத்திரமாகவும் அதேவேளையில் 'பொடி வைத்தும்' சில தகவல்களையும், தரவுகளையும் தந்தார்.

'டானியல் எழுத்தில் மிக நிபுணன். சம்பவக் கோவை— பின்னணி விவரிப்பு — பாத்திரப் படைப்பு என்பன மூலம், தான் எடுத்துக் கொண்ட கருத்தை மிகவும் இலாவகமாக வாசகரின் மனதிற்பதிய வைப்பார். அதில் வியப்பும் மரியாதையும் இருக்கும். ஆனால், அவரது படைப்புகளின் ஒவ்வொரு முடிவும் வாசகனை சந்தோஷத்தில் ஆழ்த்தாது, சிந்தனை வயப்படுத்தி ஆழமான நெருடலில் ஆழ்த்திவிடும். டானியலின் படைப்புகளை விமர்சகர்கள் பலர் பாரதூரமாக விமர்சித்திருக்கிறார்கள். கப்பிரமணிய ஜயர் போன்றோர், டானியலின் நாவல்கள் உயர்சாதிக்காரரைச் சாடும் பிரசார நாவல்கள் என்று கூற, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி 'பஞ்சப்பட்டவர்களின் பேரோவியம் (பஞ்சமர் 1-ம் பாகத்தின் மதிப்புரையில்) எனக் கூறியிருக்கிறார். இந்த இடத்தில் கோர்க்கியின் இடத்தை டானியல் பெறுகிறார். கோர்க்கி என்றாலே கசப்பு என்பதுதான் பொருள் என்று கூறியவர்களே, அவனை இனிமையானவன் என்றும் விமர்சித்தவர்கள் என்று கூறிய 'நந்தி' மேலும் பேசுகையில்— இந்நாட்டின் கல்வி நிலையையும் மாணவர்களது நவீன இலக்கிய அறிவு பற்றியும் அறியத் தான் நடத்திய ஓர் ஆய்வை நினைவுபடுத்திப் பல

தகவல்களையும், தரவுகளையும் எடுத்துக் கூறினார். அவரது ஆய்வின்படி எமது உயர் கல்லூரிகளின் மேல்வகுப்பு மாணவர்களது தமிழறிவு மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது என்றும், எமது எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் அவர்தம் படைப்புகள் பற்றியும் ஒரு பொது அறிவு தானும் இல்லாதிருக்கிறார்கள் எமது மாணவர்கள் என்றும் மிகவும் மனத்தாங்கலுடன் விமர்சித்தார். அத்துடன் டானியல் ஒரு சமூக சீர்திருத்தவாதியாக, அதேவேளையில் நுண்மதி மிக்க ஒரு படைப்பாளியாகவும் விளங்கியமைக்கு ஏற்ற மதிப்பு இங்கு வழங்கப்படவில்லை என்றும் இருமுறை யாழ். பல்கலைக்கழகத்துக் கௌரவ விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்தபோதும் அது ஒதுக்கப்பட்டு — நிராகரிக்கப்பட்டது என்ற வேதனையான செய்தியையும் கூறினார். யாழ். பல்கலைக்கழகக் கவின்கலைப் பீட முதல்வர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, டானியலின் நினைவுப் பேருரையை, பிரிதொரு கோணத்தினின்று ஆய்வுரை செய்யும்போது— டானியல் வாழ்ந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பார்வைகளுக்கு ஊடாக டானியலின் மேதாவிவாசத்தையும் பணிகளையும் எடுத்து விளக்கினார்.

"இந்நாட்டின் தமிழரின் இன்றைய போராட்டம் ஏதோ ஓர் அடித்தளத்தில் இருந்தே முகிழ்ந்திருக்கிறது. தனிய அரசியல் விழிப்பு மட்டுமல்லாது, சமூக — கலாசார — பொருளாதார விழிப்பும் வித்திடப்பட்டே அது முளை கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதை யாரும் முறுக்க முடியாது. 1950 — 60 களில் முற்போக்கு — சமதர்ம இலக்கியங்கள் முனைப்புற்று நின்றன, ஆனால் அன்றைய காலகட்டத்

தில் எமது தேசியம், இலங்கைத் தேசியம் என்றே கருதப்பட்டது. முற்போக்கு இலக்கியகாரர்கள் இலங்கையின் தேசிய ஒருமைப் பாடுகளுக்கு இலக்கியம் படைத்தார்கள். ஆனால், அது இன்றைய காலகட்டத்தில் தோல்வியே அடைந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அரசியற் சிந்தனைகளைத் தவறான வழியில் வழி நடத்தியமையேயாகும். அது, வகுப்புவாதத்தையும் இனவாதத்தையும் தோற்றுவித்துப் பிரிவினைகளுக்கு வித்திட்டு விட்டது. இந்நிலை அரசியற் சிந்தனையால் வந்த விளைவல்ல. அரசியற் சிந்தனைகளைக் கையாண்டவர்கள் அதனைத் தவறான திசையில் திருப்பியதால் வந்த விளைவே. முற்போக்கு இலக்கியம். சில மனிதாயச் சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்ததே ஒழிய, அரசியற் சிந்தனைகளின் எடுகோள்களில் அது தோல்வியே அடைந்தது. இதிலிருந்தே 70 களுக்குப் பின்னர் சிங்கள — தமிழ் — முஸ்லிம் தேசிய இனவாதங்கள் முனைப்புடன் செயற்பட முனைந்தன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெரும் பன்மை இனவாதிகள் தமது பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பலப்படுத்தியதோடு, அரசையும் தம்மையே கொண்டு, அரசு ஒடுக்குமுறையையும், அரசு பயங்கரவாதத்தையும் சிறுபான்மை இனத்தாரிடையே கட்டவிழ்த்து நிற்கின்றனர். அதனால் குறிப்பாக, தமிழினம் நம்பிக்கை இழந்து, பெரும்பான்மை இனத்தை எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய தேவைக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறது இது. இன்றைய தமிழரின் போராட்டம். இதனை வெறுமனே அரசியல் விடுதலைப் போராட்டம் என்பதிலும், அரசியல் — கலாசார — பொருளாதாரத் 'தளை நீக்கப்' போராட்டம் என்பதே சாலப் பொருந்

தும்' இந்நிலையில் போராட்டப் பிற்புலத்தில் டானியல் என்ன செய்தார்? அவர் நிலைப்பாடு எவ்வாறு இருந்தது? என்பது கவனத்துக்கு எடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. டானியல், முற்போக்கு அணியில் இலக்கியம் படைத்தார். துன்பப்பட்டவர்களின் அவலங்களை தனது எழுத்துகளால் வெளிக்கொணர்ந்தார். உயர்மட்டச் சாதிக்காரர்களால் நசுக்கப்பட்டவர்களின் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடினார். அதுமட்டுமன்றிக் கலை கலைக்கே என்ற வாதத்துக்கு எதிராக நின்று, கலையும் இலக்கியமும் சமூக மாற்றத்துக்கு ஏற்றதாக வேண்டும் என்றும் சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி ஏந்த வேண்டும் என்றும் நின்றார். மேலும் அவர் இலக்கியத்தில்—சனநாயகத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் முன்னின்றார். அதுவரை காலமும், 'யாரால் எழுதப்படுகிறது' என்ற முதன்மையை மாற்றி

'யாருக்கு எழுதுவது' என்ற எடுகோளை ஏற்படுத்தி அறிவுச்சனநாயகத்தை முதன் முதலில் முன்னெடுத்துச் சென்றவரும் அவரே. அவரின் பணிகள் இன்றைய போராட்டத்தில் இழையோடிப் பல பரிமாணங்களைப் பெற்று நிற்பதைக் காணுகின்றோம். ஆதலின், டானியலின் இடம், இன்றைய போராட்ட முனைப்புகளில் ஒரு தனியிடம் வகிப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது என்று, பேராசிரியர் மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறினார். இவ்வாறு மூன்று பேராசிரியர்கள் முன்னிலையில்—அன்று நடைபெற்ற அமரர் கே. டானியலின் நினைவு நாள் அரங்கிற் சிந்திய சிந்தனைத் துளிகள் பல பதிவுகளை எம் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதித்து நிற்கின்றன. இவை காலத்தை வென்ற வரலாற்றுப் பதிவுகள் எனின் மிகையாகாது. அன்றைய கூட்டத்தின் நிறைவு தெனியானின் 'செட்டான' நன்றியுரையுடன் நகாசப்படுத்தப்பட்டது. ●

புகைப்படத் துறையில் கலக்சியின் சேவை.....:

- புகைப்படச் சுருள்களைக் கொழும்பில் பிரதியாகச் செய்து தருவித்தல்.
- புகைப்படச் சுருள்களை யாழ்நகரில் எமது ஆய்வுகூடத்தில் விரைவாகப் பிரதியாக்கவும், பெரிதாக்கவும்.
- புதிய புகைப்படக் கருவிகள் மற்றும் உபகரணங்கள் விற்பனை செய்தல்.
- பழைய நல்ல நிலையில் உள்ள புகைப்படக் கருவிகளைக் கொள்வனவு செய்தலும், விற்பனை செய்தலும்.
- பழுதடைந்த புகைப்படக் கருவிகளைத் திருத்தித் தருதல்.
- பப்ச்கருள்கள். பிரதித்தாள்கள் மற்றும் இரசாயன பொருட்கள் உட்பட அனைத்து மூலப் பொருட்களையும் (வர்ண, கறுப்பு — வெள்ளை) விற்பனை செய்தல்.

கலக்சி புகைப்பட சேவை

337, முதலாவது மாடி,
கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

இசை நாடகத்துக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும்
கலாமணி குழுவினரின்

பூதத்தம்பி

— தெனியான்

ஈழத் தமிழர்களுக்குச் சோந்தையுடையதான கலை வடிவங்களுள் நாட்டுக்கூத்து முதன்மையானது. இந்த மண்ணுக்கு மாத்திரம் தனித்துவமானதாக விளங்கி வந்திருக்கும் இக்கலைவடிவம், இன்று கவனிப்பாரற்று — பேணப்படாது அருகிக் கொண்டு போகிறது. ஒரு காலத்தில் வட்டக்களரி அமைத்து நாட்டுக்கூத்தாகக் கிராமங்கள் தோறும் ஆடப்பெற்று வந்ததே 'பூதன் கூத்து' இந்த மண்ணை ஆட்சி செய்த அந்நியர்களான ஒல்லாந்தர்களின் ஆட்சியைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு உருவானது இக்கூத்து. நாட்டுக்கூத்து என்னும் கலைவடிவம் மெல்ல மெல்ல இன்று தேய்ந்துபோன நிலையில் நாட்டுக்கூத்துகளாக ஆடப்பெற்று வந்த கூத்துகள் இன்னொரு கலைவடிவத்தை எடுக்கவேண்டியது கலையின்பாற்படும் அவசியமாகின்றது.

இசை நாடகம் என்பது வடக்கே இருந்து ஈழத்துக்குள் வந்து புகுந்த கலைவடிவமாயினும், அதற்கென ஒரு மரபு இந்த மண்ணிலே தோற்றம் பெற்று வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. கடந்த ஒரு தசாப்தத்துக்கு மேலாகப் பல்வேறு காரணங்களினால் இசை நாடக மரபும் வளங்குன்ற ஆரம்பித்துள்ளமையை இன்று உணர முடிகின்றது. 'யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இன்று அழிந்து பட்டுப் போன நிலைக்குள்ளான 'பூதன் கூத்து' என்னும் நாட்டுக்கூத்து 'பூதத்தம்பி' என்னும் இசை நாடகமாக இன்று அல்வாய் கலாமணி குழுவினர் மேடையேற்றி வருகின்றனர். இந்த முயற்சியானது நாட்டுக்கூத்திலிருந்து பெறத்தகுந்த கலை மூலகங்களைப் பெற்று, தொய்ந்து போகும் இசை நாடக மரபுக்குப் புத்துயிர் அளிப்பதாகவும் அமைகின்றது.

கலாமணி குழுவினர் தமது 'பூதத்தம்பி' நாடகத்தை 1990 மாதியில் முதன் முறையாக அல்வாயில் அரங்கேற்றினர். யாழ்பல்சுலைக்கழகம் கைலாசபதி அரங்கிலும் ஒருதடவை இடம்பெற்ற இந்த இசை நாடகம் இதுவரை ஆறு தடவைகள் பல்வேறு அரங்குகளில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

எழுத்தாளரும் கலைஞருமான த. கலாமணி, பழம்பெரும் நடிகர் வீ. கே. பாலசிங்கம், நாடக அநுபவம் நிறைந்தவர்களான க. சிங்கராசா, மா. அனந்தராஜன், வே. கணேசவேல், மா. அழ

கானந்தன், சி. கணேசலிங்கம் ஆகியோர் பாத்திரமேற்று இந்நாட்டில் நடிக்கின்றனர். பிரதான பாத்திரங்களான பூதத்தம்பியாகக் கலாமணியும், அந்திராசியாகப் பாலசிங்கமும், அழகவல்லியாக சிங்கராசாவும் தோன்றும் இந்த நாடகத்தில், அந்திராசி பாலசிங்கம் சென்ற ஆண்டு ஆசிரிய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற மணிவிழா வயது தாண்டிய நடிகர். ஆனால் மேடையில் இளைஞராகத் தோன்றும் இவர் மாணவப் பருவம் முதல் நாடக அநுபவம் பெற்றவர்.

கலாமணிக்கு ஒரு நாடகப் பாரம்பரியம் உண்டு. அவர் தந்தையார் ச. தம்பியையா சிறந்தவொரு இசை நாடக நடிகர். தந்தை வழிவந்த நாடக — இசை ஞானமும் பாத்திரத்தின் குண இயல்பினை உணர்ந்து நடிக்கும் செம்மையும் இவரிடம் பளிச்சிடுகிறது.

இவர்களைப் போலவே ஏனைய நடிகர்களும் தமது பாத்திரங்களைக் குறைவறச் செய்கின்றனர். இந்த நாடகத்தில் நடிக்கும் நடிகர்களிடத்தில் பொதுவாக இருக்க வேண்டிய இசைச் சிறப்பில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருப்பினும், குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தகுந்த இசைஞானம் எல்லோரிடத்திலும் காணப்படுகின்றது.

இன்று இசை நாடகமாக அரங்கேறும் இந்தப் 'பூதத்தம்பி', 'பூதன் கூத்தாக' களரிகண்ட நாட்டுக்கூத்து வடிவத்துடன், யாழ்ப்பாணத்து மண்ணுக்குரிய சாதியின் வேர் ஆழப்பதிந்து கிடந்தது. அந்த வேர் கல்வி எறியப்பெற்ற புதியதொரு 'பூதத்தம்பி' யாகவே கலாமணி குழுவினரின் இந்த நாடகம் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

கலைமரபுகள் பேணப்பட வேண்டுமென்னும் சிந்தனை வலுப் பெற்றுள்ள இன்றைய காலகட்டத்தில் நாடகத்தில் நவீனத்துவத்தைப் புகுத்துதல் என்னும் ஆர்வ முயற்சிகளினால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய மரபுகள் பல சிதைந்து போகின்றன. எமது கலை மரபு எது என்பதனை எதிர்காலச் சந்ததியினர் அறிந்து கொள்ள இயலாத ஆபத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கின்றது. நாடகத்தில் நவீனத்துவம் புகுத்தப்பெற்று நாடகம் என்னும் கலை ஒருபுறம் வளர்ந்து செல்ல, பழைய மரபுகளைப் பேண வேண்டிய மரபுவழி நாடகங்களும் அழிந்தொழியாத வண்ணம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளன. அந்தவகையில் கலாமணி குழுவினரின் பூதத்தம்பி நாடகம் கலையுலக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு படைப்பாகும். மரபுவழி நாடகங்களையினும் மேடையேற்றத்தின் முன்னர், போதுமான ஒத்திசைகள் பார்க்கப்படுதல் வேண்டும், பாத்திரங்களுக்கேற்ற உடை அலங்காரங்கள் அமைதல் வேண்டும். நாடகத்திலே தோன்றும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் குறிப்பிட்ட ஒரு குணவியல்பு மேலோங்கப்பெற்றதாக இருப்பினும் சூழ்நிலைகளின் தாக்கத்தினால் அவ்வியல்பு மாறுபடும் தன்மை யினை உடையதாக இருக்குமென்பதை நடிகர் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து நடித்தல் வேண்டும்.

இதுவரை ஆறு தடவைகள் அரங்கேறிய இந்த நாடகம், என்ன காரணத்தினாலோ பேசப்பெறாது ஒதுக்கப்பட்ட போதும் மேலும் மேருகூட்டப் பெற்று அரங்கிற்கு வருவதன் மூலம் வளங்குன்றி வரும் இசை நாடகத்துக்கு நிச்சயம் புத்துயிர் அளிக்கும் என்று கூறலாம்.

நானும் எனது நாவல்களும்

13

—செங்கை ஆழியான்

முடிவுரை

'கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் கால தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் எனது நாவல்கள் பட்டியல் என்ற வகையில் சேராது, பங்களிப்பு என்ற வகையில் கணிக்கப்படுவனவாக கடந்த தசாப்தத்தில் மாறிவிட்டதால், நானும் எனது நாவல்களும் என்ற இந்தச் சுய மதிப்பீடு நியாயப்படுத்தக்கூடிய இலக்கிய அம்சமெனக் கருதுகிறேன். இலக்கிய அம்சம் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இலக்கிய விமர்சகர்களுக்கு உவப்பற்றதாக இருக்கில் இலக்கியத்தகவல் என எடுத்துக் கொள்ளவில்லை எனக்கு ஆட்சேபமில்லை' என்ற முறையுடன் ஆரம்பித்த இக்கட்டுரை மீண்டும் அதனை வலியுறுத்தி நிறைவு செய்யலாமென எண்ணுகிறேன்.

எனது நாவல்கள் சூழ்விந்து கருக்கட்டுவன. நான் வாழ்கின்ற மக்கள் சமூகத்திலிருந்து எனது ஆக்கங்களுக்கான கதைப் பொருளை நன்றோர் தெடுக்கும் போது, வெறுமனே பண்பாட்டுச் சூழலையும் அது ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளையும் தனித்துக் கருத்துக்கொடுப்பதில்லை. அவற்றுடன் மனிதனின் சகல மட்டத்திலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும், நிர்ணயிக்கும்

பௌதிகச் சூழல் அம்சங்கள் என்பனவற்றுடன் பிணைத்தே பார்க்கின்றேன். ஓர் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்கு இருக்க வேண்டிய அவதானிப்புடன் நான் வாழும் சமூகச் சூழலைப் பார்க்கின்றேன். மற்றவர்களுக்குச் சாதாரணமாகத் தெரியாத, அவதானிப்புக்குட்படாத அற்புத விடயங்கள் எழுத்தாளனின் மனதைத் தாக்குகின்றன. அவை மனதில் ஏற்படுத்தும் குமைச்சல், அவை எழுத்தில் வடிக்கப்படும் வரை எனக்கு ஓய்வதில்லை. அதனால் தான் என் நாவல்களில் நடமாடும் மனிதர்கள் இந்த மண்ணிற்குரியவர்களாக இருப்பதுடன், அவர்கள் வாழ்கின்ற சமூக பொருளாதார அரசியல் சூழலும் அவற்றோடு அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள பெளதிகச் சூழலின் நுணுக்க விபரணையும் முதன்மை பெறுகின்றன.

அவதானிப்புடன் கூடிய நுணுக்க விபரணைகள்தாம் என் நாவல்களின் வெற்றிக்குக் காரணமானவை என்பேன். பேராசிரியர் அமரர் ச. வித்தியானந்தன் சொல்வதுபோல, 'புனைகதைத் துறையில் நுணுக்க விபரணம் என்பது சமுதாயத்தின் பண்பாட்டம்சங்களைப் பதிவு செய்யும் முயற்சியாகும். பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறைகள்,

குழந்தைகள் முதலியவற்றை அவற்றின் மண்ணின் மணத்துடன் காட்டுந் திரமே நுணுக்க விபரணத்திற்கு அடிப்படையாகும். இத்திறன் செங்கை ஆழியானிடம் நிறையவே காணப்படுகின்றது. அவரது எல்லா நாவல்களிலும் இப்பண்பை நோக்க முடியும் என்பது என் எழுத்தைப் புரிந்து கொண்ட கருத்துத்தான்.

அதனால்தான் எனது நாவல்கள் வெவ்வேறு பகை புலத்தைக் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. வெவ்வேறு வகையான புவியியல் சூழலையும் மாறுபட்ட நடத்தைகளையும் கொண்ட மாந்தர்களையும் நான் நாவல்களுக்குரிய பகைப்புலமாகவும் கதாபாத்திரங்களாகவும் தெரிந்து கொள்வேன். வாடைக்காற்றில் நெடுந்தீவுக் கடற்கரையும், வலசைவரும் மீனவர்களும் கழைக்கடாக்களும் சித்திரிக்கப்பட்டன. பிரளயம், இரவின்புடிவு ஆகிய நாவல்களில் நகரப் பாங்கானதற்கும் கிராமப்பாங்கானதற்கும் இடைப்பட்ட வண்ணார்ப்பண்ணைச் சூழல் இடம் பெற்றுள்ளது. காட்டாற்றில் பலாடிகளாலும் சுரண்டப்படும் புராதன காட்டுக் கிராமப் பிரதேசம் கதைக்களமாக அமைந்தது. அக்கதையில் காட்டின் அழகும், கொடுமையும் விபரணைகளாயின. யானையில், யானைகளின் நடைபாதையும், ஒரு மைய வட்டத்தில் மூன்று சமூகங்கள் வாழ்கின்ற ஒரு காட்டுக் கிராமமும், நடத்தைகளும் சித்திரிக்கப்பட்டன. ஓ அந்த அழகிய உலகம் நாவலில் ஒரு கிராமத்தின் ஆத்மா நவீன சாதனங்களின் வருகையால் அழிவதைச் சித்திரித்துள்ளேன். இவ்வாறு வகை மாதிரியாக என் நாவல்களுக்குள்ள பகைப்புலங்கள் அமைந்தன.

எனது கருத்துக்களைச் சமூகச் செய்திகளாகச் சொல்வதற்கு நான் நான்கு வகையான நாவல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அதற்காக என் கதாமாந்தர்கள் மேல் கருத்துக்களை ஏற்றிவிடும் கலைத்துவமற்ற செயலை நான் செய்வதில்லை. எனது நாவல்களில் கருத்துக்கள் தனித்து நிற்காமல் கூடியவரை பார்த்துள்ளேன். கதாமாந்தரின் இயல்பான உணர்வுகளுடன் வெளிப்படுவனவாக நான் வைக்கும் கருத்துக்கள். எனது நாவல்களில் அமைந்துள்ளன. என் கருத்துக்களைச் சமூகச் செய்திகளாகச் சொல்வதற்கு நான்கு வகையான நாவல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன் என்றேனா? நகைச்சுவை நாவல்கள், வரலாற்று நாவல்கள், சமூக நாவல்கள், நியோ ஜெர்னலீசம் என்ற வகையில் அடங்கக் கூடிய விபர விளக்க நாவல்கள் என நான்கு வகைகளில் என் நாவல்கள் அடங்குகின்றன.

ஆச்சி பயணம் போகிறாள், முற்றற்று ஒற்றைப்பனை, கொத்தியின் காதல் என்பன நகைச்சுவை நாவல்களாகும். நந்திக்கடல், சித்திரர் பெளர்ணமி, கந்தவேல் கோட்டம் என்பன வரலாற்று நாவல்கள். பிரளயம், காட்டாறு, வாடைக்காற்று, கிடுகுவேனி முதலியன சமூக நாவல்கள். கடல்கோட்டை, நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு, என்பன விபரண விளக்க நாவல்கள்.

நான் வாழ்கின்ற சமகாலத்தின் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அவை தொடர்பான இடர்ப்பாடுகளையும், சிக்கல்களையும் மக்கள் புரிந்து கொள்ளவும் மக்களின் மனச்சாட்சிகளைத் தட்டியெழுப்பவும் வல்லதாக ஆக்க விலக்கியங்கள் அமைதல் வேண்டும்

என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. மானிட வாழ்வில் அக்கறை கொண்ட எந்தவொரு மூலக்கிரந்தாவினதும் சமூகப் பார்வை சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவங்கொடுக்கத்தக்க ஒருவைத் தேர்ந்தெடுப்பதாக இருக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இச்சமூகத்தில் சாதி, சீதனம், வறுமை என்பன தீர்க்கப்பட வேண்டிய மூலாதாரப் பிரச்சினைகளாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் இன்று அவற்றையெல்லாம் மீறி இனவித்தலையும், சுதந்திரமாக வாழ்கின்ற சமூக உரிமையும் அத்தியாவசியமாகிவிட்டன. பேரினவாத அரசின் அடக்கு முறைகளும் அவற்றின் விளைவாக ஏற்படும் அழிவுகளும் பெரும் அவல வாழ்வாகவும், தாங்கொணாத சூயரங்கள் மக்களின் நித்திய வாழ்வாகவும் மாறிவிட்டன. நமது பிரதேசத்தில் மட்டுமல்ல, உலகின் பல பிரதேசங்களிலும் மானிட வாழ்வு அரசியல் அயோக்கியர்களின் குதாப்தமாகிச் சீரழிந்து வருகின்றமையைக் காணலாம். சுய இறைமை கொண்ட பிரதேசங்களை அமைத்துக் கொள்வதில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் உலகெங்கும் இன்று யோர்க் குரூஎழுப்பியுள்ளனர். எனவே இன்று உலகளாவிய ரீதியில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கை கொண்ட மக்களும், இன மத மொழி அடிப்படையில் தமக்கென சுயராச்சியத்தை அமைத்துக் கொள்வதன் மூலம் புத்துருவம் சமைக்கும் வேட்கை கொண்ட மக்களும் காணப்படுகின்றனர். நியாயமான இவ்வேட்கைகளுக்கு சரியான தடம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டிய கடமை ஒவ்வொரு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்குமுரியது. சாதிப் பிரச்சினை, சீதனக் கொடுமை,

வறுமையின் துயர், அடக்கு முறைகள், வஞ்சிக்கப்படல், சுரண்டல்கள் என்பன பற்றி என் நாவல்கள் பேசுகின்றன. அரசியல் அயோக்கியத்தனங்கள் பற்றியும் என் நாவல்கள் கூறுகின்றன.

எனது நாவல்களின் கதா மாந்தர்கள் சமூகத்தில் சாதாரணமர்க்கக் கண்ணக்கூடியவர்கள். நித்தம் சந்திக்கக் கூடியவர்கள். எந்தவொரு நாவலிலும் ஒரு பாத்திரத்திற்கு அல்லது இரண்டு பாத்திரங்களுக்குத் தலைமைத்துவம் கொடுத்து நான் எழுதுவதில்லை. என் நாவலில் வரும் கதாமாந்தர்கள் அனைவரும் தத்தம் அளவில் தலைமைத்துவப் பண்பு கொண்டவர்களாகத் தான் இருப்பார்கள். வாடைக்காற்று, காட்டாறு, கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள், மழைக்காலம் என்பவவற்றில் இப்பண்பினைக் காணலாம். கதைமாந்தரின் குணநல உருவாக்கத்தில் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்கள் கூடியளவு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரிந்ததே. எனது நாவல்களில் பாத்திரங்கள் தம் இயல்புடன் வருவனவாகவும் தமக்குரிய பலத்துடனும் பலவினத்துடனும் நடமாடுவனவாகவும் இருப்பர். எனது நாவல்களில் முரண் நிலைப் பாத்திரங்களை அறிமுகஞ் செய்வதில் எனக்குப் பிடித்தம் அதிகம்.

கோட்பாட்டு வரையறைக்குள் நின்று கொண்டு சமூகத்தைப் பார்ப்பதில் எனக்கு உடன் பாடில்லை. சமூகத்துள் நின்று கொண்டு அச்சமூகப் பிரச்சினைகளையும் சிக்கல்களையும் தீர்ப்பதற்கும் உனகமான சமூகமாக உருவாக்குவதற்கும் கோட்பாடுகளை வரையறை செய்வ

தில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. இச்சமூகம் இப்படி இருக்கிறது என்று கூறுவதோடு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று கூறுவதால் நல்லதொரு ஆக்கவிலக்கியத்தின் பண்பாகும். அவ்வாறு கூறும்போது ஆக்கவிலக்கிய கர்தாவின் கலைத்துவம், கற்பனைத்திறன், மொழி, ஆளுமை, கலைவடிவம் என்பன அதனை இலக்கியமாக்குகின்றன.

எனது நாவல்கள் படித்து முடிந்ததும் ஓர் உணர்ச்சி எஞ்சி நிற்க வேண்டுமென்றதில் கவனம் செலுத்துவே. எழுதி முடிந்த கதைக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் எழுதாத கதைகள் விரிய வேண்டுமென்பதில் அக்கறை காட்டுவேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இலக்கியம் வாசிக்கப்பட்டு வேண்டியது என்பதில் மிகுந்த அக்கறை எனக்குள்ளது. அதனால்தான் என் நாவல்கள் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன. விமர்சிக்கப் படுகின்றன. வாசிக்கப்பட்டால் தான் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் சமூகச் செய்தி மக்களைச் சென்றடையும்.

இறுதியாக, ஓர் உன்னதமான சமூகத்தை என் நாவல்கள் மூலம் நான் கற்பனையில் பார்க்கிறேன். சாதிக்கொடுமையற்ற சிதனக கொடுமையற்ற வறுமையற்ற ஏற்றத்தாழ்வற்ற அமைதியாகவும் நிம்மதியாகவும் பாதுகாப்பாக வாழ்கின்ற ஒரு சமூகம், உருவாக வேண்டும்.

இறுதியாக, எனது நாவல்கள் பற்றிய இலக்கியத் தகவல்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் தளமமைத்துத்தந்த எல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிசு

ஜீவா நன்றிக்குரியவர். மாதா மாசம் என்னைத் தூண்டி எழுத வைத்த அவருக்குக் கடப்பாடுடைய நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது நாவல்கள் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்று கூறிக் கொள்கின்ற பேராசை எனக்கில்லை. ஆனால் ஈழத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்கு எனது நாவல்கள் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

(முற்றும்)

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1991-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விபரம் பின் வருமாறு:

தனிய பிரதி ரூபா 10-00

ஆண்டு சந்தா ரூபா 100-00

(ஆண்டுமலர் தவிர, தபாற் செலவு உட்பட)

தனிய பிரதிகள் பெற விரும்பு வோர் தகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

மலர்விலை

₹34 ரூ. காங்கேசன்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்.

பல்லுக் கொழுக்கட்டை

— 'நந்தி'

அந்நிய நாட்டுப் பணத் தின்போஷாக்கிலே யாழ்ப்பாணக் கூடாநாட்டின் கிராமங்கள் ஒன்றில், பகட்டு விறைப்புடன் வாழ்ந்த நின்ற அந்த பாடி வீட்டிலே, இரத்த உரித்தினர் இருவர் வெவ்வேறு இடங்களில் உட்கார்ந்து மாறுபட்ட சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டனர். சமையல் அறையை அண்டிய தாழ்வாரத்தில் பாசிப் பயற்றைத் துப்புரவு செய்தபடியிருக்கும் அழகி எஸ்கிற இளம் பெண் அழகம்மா; அலங்காரமான ஹோரலிலே, ஆடும் நிற்காலியில் சலிங்கம் சப்பிக் கொண்டிருக்கும் நேத்தன் என்கிற சண்முகநாதன் ஆசியவர்களே இவர்கள் இருவரும்: ஒன்று விட்ட அண்ணன் தங்கை முறையானவர்கள் நேத்தனின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளையும் அழகியின் தகப்பன் அருணாசலமும் சகோதரர்கள்; முன்னவர் முதலவர்.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கும் போது அவள் முலையை முரசு நன்ன, அதை அவக்கென இழுத்ததோடு அவன் முரசைப் பரிசோதித்தான் அழகி; மேல் முரலில் மாதாளம் முத்துக்கள் இரண்டினுள் விதைகள் போல் இரு

பற்கள் அரும்பக் கண்டாள். 'சரிதான், மேல் தாடையிலே பல்லோடா! இவன் அப்பனைப் போல நாங்கிக்காரனாகத்தான் வரப்போறான்' என்று செல்லக் கோபத்துடன் அவன், உச்சியில் முத்தமிட்டாள்.

அழகி ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது பற்களின் உபயோகம் புற்றிப் படிப்பித்தார்கள்; கடிப்பது, வெட்டுவது, கிழிப்பது, அரைப்பது இப்படியாக. ஆனால் அவளது புருஷனின் பல் வரிசைகள் அருமையாகச் சிரிப்பதற்காகவே கடவுளால் படைக்கப்பட்டன என்பதுதான் அழகியின் அருமாளம். அதுன் தொழில் வசிகரிப்பது—யாரை, எங்கே, ஏன், எப்படி என்றில்லாது, ஒன்றுமே எதிர்பாராத விதமாக. மாமி, அதாவது துரையினுடைய தாய் சொல்லுவா, அந்தப் பல் வரிசைகள் விருத்தியான ரீகசியத்தை. மகனின் முதற் பல்லைக் கண்டவுடன் தன் கைகளினால் கொழுக்கட்டைகளைப் புகமாகப் பிடித்து, ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு பற்களாகப் பனை ஓலைத் துண்டினால் பதித்த பக்குவமும், பின்பு தாய் மாபன், பிள்ளைமேல் அவற்றைக் கொட்டிப் படைத்து

வாழ்த்திய பாசமுந்தான் அவன் பற்களுக்கு அழகு தந்தான். அவனும் தனது மகனின் பற்களுக்கு அணி சேர்க்கை, சின்னஞ் சிறிய கெ முக்கட்டைகளில் முத்துப் பற்களை வெட்டுவான்.

இராசதுரை அவளுடைய கணவனுக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லை: அதை அவன் எதிர் பார்க்கவும் இல்லை நேற்றுப் பாசிப் பயறு தேடி அவள் அலைந்தபோது அவன் கேட்டான். 'அழகம்மா, இந்த முட்டான் தனமான கதைகளை இப்பவும் நீ நம்புறியா? பேசாமல் இரு.'

'இந்த விஷயத்தில் மட்டும் என்னைச் சிரிச்ச மடக்க நினைக்காதேயும்' என்று கூறியவாறு தனது பெரியப்பா வீட்டுக்குப் போனான் அழகி.

இந்த நாட்களாகப் பார்த்து ஒரு கல்டயிலும் பயறு கிடைக்கவில்லை. அக்கம் பக்கச் சிநேகித வீடுகளிலும் இல்லை. இந்த மாடி வீட்டுப் பெரியம்மாவிடம் முன்று கிலோ பயறு இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். எங்கும் கிடைக்காத பொருட்கள் இங்கே ஸ்டோர் அறையில் இருக்கும். வெளிநாட்டுப் பணம் மாற்றிக் கொள்ளை விறை கொடுத்த வாங்கி வைப்பார்கள். அழகி தன் பெரியம்மாவிடம் அரைக் கிலோ பயறு, காரணம் சொல்லிக் கேட்டாள்.

'எங்களுக்கு வேணும்' இது பெரியம்மாவின் அந்தாவான் பதில். இரத்தினச் சரக்கமாக இரண்டே இரண்டு கொற்கள். இந்தப் பதிலை வைத்து இனி மேல் தனக்கும் இந்த மாடி வீட்டிற்கும் இருக்கப் போகும் தொடர்பைக் தணிக்கிறாள் அழகி. சுளகிலே இவ்வளவு பயறு ஹையும் பார்த்துக் கொண்டு.

இன்று அந்தியில் இந்த வீட்டில் ஒரு தேநீர் விருந்தாம். அவர்களின் இரண்டாம் மகன் சன் முகநாதன் அண்ணை பிரான்சில் இருந்து விடுமுறையில் வந்திருக்கிறார், தனது ஒரு மகனோடு, பத்து வயதுப் பையன் நிரோத்.

பயற்றை அப்படியே கொண்டுபோய் பர்க்கை அறையில் இருக்கும் பெரியம்மா முன் வைத்துவிட்டுப் பேசாமல் வீட்டுக்குப் போய்விடலாமா? பெரியம்மா அவன் மகள் பவன் மலரைக் கொண்டு பயற்றை இடித்துக் கொழுக்கட்டைப் பிடித்து அவிக்கலாந்தானே. பவன்மலர் என்னிலும் ஒரு வயது தானே இளையவன், அக்கா என்று மட்டும் இப்போதும் அழைக்கிறாள். அதைத் தவிர எனக்கு இங்கே வரவர வேலைக் காரிக் கோலந்தானே.

அழகியின் புருஷனுக்கு அவள் வேலுப்பிள்ளை பெரியப்பா வீட்டிற்குவருவது அறவே பிடிக்காத காரியம். ஆனால் என்ன செய்வது? இரத்த உரித்து ஒரு புறம் போக, இங்கே வருவதால் சின்ன ஆதாயங்கள் இருப்பதை மறக்க முடியாது. இந்த முறை சண்முகநாதன் அண்ணை வந்தபோது கூட குழந்தைக்கு மேல்நாட்டு உடை கொண்டு வந்தார், 'இது புதுசல்ல, அவர்களின் பிள்ளைகள் போட்டுக் கழிச்சவை' என்றான் இராசதுரை. 'அம்மா, இந்த உடைகள் எமது நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு உகந்ததல்ல' என்றார் குழந்தை கிள்னிக் டாக்டர். என்றாலும் அதை அணியும்போது வெளிநாட்டுப் பொம்மை போல் இல்லையா என் மகன்? பணம் கொடுத்த வெற்றை நாம் வாங்க வசதி இருக்குதா? ஒரு காலத்தில் இந்த

மனிஷனையும் அவர்கள் உதவியுடன் தானே வெளியே அனுப்ப வேண்டும். எய்யவோ போக வசதி இருந்தது. போகவில்லை. தோட்டம் குரவ், வயல் வாங்க வால், கோவில் குளம் என்று இந்தக் கிராமத்தைக் கட்டி அழும் மனிசனோடு பேச முடியுமா? உம்; இவருக்கும் மேல் முரலித்தான் முதலில் பல் முளைத்ததாம். அதுதான் கொல்லிலே அவ்வளவு வலிமை. 'வெளிநாட்டுப் பிச்சைப் பணம் எனக்கு வேண்டாம்' என்பார். பணத்திலே பிச்சை என்றும் பிச்சை என்றும் உண்டா? இவர்களைப் போல் அவருக்கு வாழ முடிகிறதா? என்றாலும் எனது பிள்ளைக்கென்று கேட்டபோது கொஞ்சம் பயறு தராதவர்கள் என்ன மனிசர்! அவருடைய ரித்தனைகள் அலைந்து மீண்டும் சுளகில் உள்ள பயற்றை நோக்கியே திரும்புகின்றன. பல நிசைகளிலும். சில வேளைகளில் எதிர்த் திசைகளிலும் சுழல்கின்றன.

'எங்களுக்கு வேணும்' என்று பெரியம்மா கூறியதும், அவள் அறையை விட்டு வெடுக்கென வெளியேறி சமயலறைக்குப் போனாள். அந்த வேளை பவன்மலர் கூறுவது கேட்டது:

'அவவுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது'

'பேசாதே' என்றா பெரியம்மா, 'நீயும் கண்டா போகப் போறாய். அவரும் இல்லாட்டி எங்களுக்கு இங்கே ஆர் உதவி' பவன்மலர் இதற்குப் பதில் கூறவில்லை. ஆனால் அவள் வாயால் ஒரு சுணிப்பு வெளிவந்தது. புனிச்ச வாந்தி போல.

'சாப்பிட வசதி இல்லை. பல்லுக் கொழுக்கட்டை அவிச்சுப் படைக்கப்போறா. உந்தக்

கொண்டாட்டம் இல்லாலிட்டால் முளைச்ச பல் அழுதிப் போமே'

யாருக்குச் சாப்பிட வசதி இல்லை? வேலுப்பிள்ளை பெரியப்பா வெளி ஊரிலே ஓவசியர் வேலை பார்த்து அலைந் பேது இங்கே அப்பாதான் வயலும் தோட்டமும் செய்தவர். எங்கள் வீட்டில் எப்போதும் நெல், மணிச செல்வம் மூட்டை மூட்டையாக இருக்கும். நான் அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. சண்முகநாதன் அண்ணையைப் பெரியப்பா கௌவைக் குதவாதவன், சய்—ஓவசியர் தொழிலுக்கே குத்தியற்றவன் என்று நாட்டு நிலைமையை சாதகமா வைத்து வெளி நாட்டுக்கு நாடு கடத்தி, அதன் பின் அவருடைய அடுத்த இரு மகன்மாரும் ஒரு மகனும் வெளிநாட்டவரான போது, அப்பா என்னை ஒரு மானமுள்ள நாட்டுப் பற்றுள்ள தோட்டம் செய்யும் ஆம்பிளைக்குக் கட்டிக் கொடுத்தவர். அவர் எப்படியான ஆன்? இப்போது கூட எங்கள் அரிசியையும் எங்கள் காய் கறிகளையும் தானே உண்கிறோம். இவர்களின் வேடிக்கை, கேளிக்கை, விருந்து கொட்டாட்டங்களின் போது, சில சிறு முண்டிகளைப் பெரியப்பா வீட்டுப் பண்டம் என்று கொண்டு போனால் சாப்பிட வசதி இல்லை என்றா அர்த்தம்? கேக்கும், வெளிநாட்டு கொல்லற களும், சுவிங்கமுமா எங்கள் உடல்களை வளர்க்கின்றன? ஆமாம், என்னுடைய மனிசன், மடைச்சி பேய்ச்சியான நான் ஏற்புறுத்தினாலும் இந்த ஊர் விட்டுப் பிற நாடு போகமாட்டார் எங்கள் துடுக்குக் குட்டியனும் போகமாட்டான். அவன் இந்த நாட்டு மண்ணைக் கொத்திக் கிளறி, மெஷின் வைத்து நீர் பாய்ச்சி மேம்படுத்துவான்.

தகப்பனைப் போல் அதையாரும் தீண்டினால் உசிரையும் மதியான். அவனுக்கும் அவன் அப்பனைப் போல் மேல் முரசில் பல் முளைச்சிருக்குதெடி!

நேத்தனின் சிந்தனைகளோ சர்வதேச வான் வெளியிலே அலைகின்றன: அவை கடிவாமம் அற்ற கற்பனைகளாக, வாய் வெளியிட முடியாத வாஞ்சைகளாக, அந்நிய அகம்பாவங்கள் வீசர் வேடிக்கைகளாகக் சுழல் கின்றன. அதில் ஒரு விளம்பரம்.

‘பச்சை வேலையைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்ட ஓவசியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் 20 - 3 - 1990 அன்று.....’

நேத்தனின் தகப்பன் வேலுப்பிள்ளை, முழுசாக எழுபது வயதினர், மெல்ல மெல்ல மாக மேல் மாடியிலிருந்து படி களால் கீழே ஹோலுக்கு இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பாட்டன் இறங்குவதை மிகவும் அவதானத்துடன் மாடிப் படிகளின் கீழே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் நேத்தனின் மகன் நிரோத். பாட்டனின் அந்தியக் கிரியைகளில் நெய்ப் பந்தம் ஏந்துவதற்கு அவனும் மற்ற அன்புப் பேரன் பேர்த்திகளும் வான் விமானங்களில் பறந்து வருவார்களோ என்னவோ, நேத்தனின் அந்தக் கற்பனா விளம்பரம் வீம்புடன் விரிகின்றது.

‘.....வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் காலமாகிவிட்டார், இவர் செல்வாச்சியின் அன்புக் கண்வரும், சண்முகநாசன் (நேத்தன், பிரான்ஸ்), கதிர்காமநாதன் (ஜேர்மனி), சந்திநாதன் (யூ.கே.), கமலமலர் (கனடா), பவளமலர் ஆகியோரின் அன்புத் தகப்பனாரும், நிரோத், ஜீவனி, பரீதி, சனி..... ஆகியோரின் அன்புப் பாட்டனாரும்.....’

நேத்தனின் மறதி அவனுள்ளே சிரிக்கிறது ஒ. இந்த விளம்பரம் பெருமை தரும் சாவதேசக் குடும்பத்திலே, குடும்பத்தின் மூத்த அண்ணரான, தலவாக்கலை எஸ்டேட் ஒன்றில் தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கும், செலாவணி மதிப்பில்லாத, பிரமச்சாரி ‘தருமநாதன் இருப்பதை மறந்துபோனான்!’

குடும்பத்தின் கடைக்குட்டி பவளமலர் இப்போது பச்சை வேலையிலேயே பெற்றோருடன் இருக்கிறான். விரைவில் அவனைக் கட்டப்போகும் கனடா மாப்பிள்ளை, நேத்தன் கொண்டு வந்த அல்பத்தின் ஒரு போட்டோவில், ஒரு பிறந்த நாள் கேக்கின் பின்னணியில் வர்ண உடையில் நீண்ட தலைமுடி, சிறிய கூர்த் தாடி சகிதம் சிற்றாரின் தந்திகளை மீட்டியவாறு நிற்கிறான். பவளமலர் இப்போது இந்தப் பூமியில் இருந்தாலும், இந்த வீடு, முக்கியமாக அவனுடைய கல்மாடி அறை ஒரு சின்ன ஜேர்மனி, குட்டிக் கனடா, மினி யூ கே வாசமாக இருக்கின்றது. சுக போக நாகரிகப் பொருட்கள், தேவையானவை; தேவையற்றவை, அவன் உபயோகிக்கத் தெரியாதவை எல்லாம் அங்கே இருக்கின்றன. அவளுக்கு மருமகன் நிரோத்துடன் பேச முடியாதது ஒரு குறையாகப் பட்டது; சிறு தேவைக்குக் கூட அவனின் தகப்பன் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய நிலை. நிரோத்துக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. பிரெஞ்சு ஜேர்மன் மொழிகள் மட்டுமே தெரியும். அவனுடைய சிற்றப்பா கதிர்காமநாதனின் பிள்ளைகள் பரிஸ் வந்தபோது அவர்களுடன் ஜேர்மன் மொழியிலேயே பேசினான். இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும்போது நேத்

னாக்குப் பெருமையாக இருக்கின்றது.

வேலுப்பிள்ளையர் இப்போது சாய்மனைக் கதிரையில் உட்கார்ந்து தனது பொக்கை வாயால் சுருட்டுப் புகைக்கிறார். அவரின் வரிசைகள் எங்கெல்லாம் வாழ்கிறார்கள்? எந்த எந்த மொழியெல்லாம் பேசுகிறார்கள்? ஒரு பத்து வருடங்கடையில் எவ்வளவு மாற்றம்! நிரோத் ஸ்ரீ லங்கா வருவதற்கு விரும்பவில்லை. தனது பாடசாலை சமூகவியல் கல்வித் திட்டப் ‘புரொஜெக்ட்’ சம்பந்தமாக ஜெமெய்க்கா போக இருந்தான். பாடசாலையில் அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து படிக்கும் நபன் ஜெமெய்க்கா தேசத்தவன்; அந்தத் தொடர்பின் பிடிப்பு, ஜெமெய்க்க விஸ் வசீகரமன இயற்கை எழிலை அனுபவிக்க விரும்பினான். நேத்தன் ஹங்கே வருவதால் மிகவும் சிரமப்பட்டுத்தான் மகனை அழைத்து வந்தான். ‘பாட்டா பாட்டிபை நாங்கள் பார்ப்பதற்கு அவர்களை பிரான்சுக்கு அழையுங்கள். அதற்காகப் புரொஜெக்ட் செய்யவந்தென எனக்குக் கிடைத்த விடுமுறை நாட்களை நான் விணாக்க ஸ்ரீ லங்காவில் கழிப்பதா’ என்றும் கேட்டான், கடைசியில் வந்துவிட்டான். ‘ஸ்ரீ லங்காவில் வசிக்கும் திராவிட ஜனத்தவரின் உணவு வகைகள்’ என்பதுதான் அவன் மாற்றி அமைத்த பாடசாலை ஆய்வுக் கட்டுரையின் தலைப்பு.

நிரோத் ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு வேண்டிய குறிப்புகளையும் புகைப்படங்களையும் எடுத்ததுடன், ஒவ்வொரு உணவுப் பண்டத்தையும் ருசி பார்த்து விளக்கம் எழுதினான். சிற்றுண்டிகளில் எல்லாம் மாமிசம் சேர்க்கப்படாது, அவை வெறும்

கார்போஹைட்ரேட் பேர்வழிகளாக இருந்ததால், அவனுடைய போஷாக்குக் கணிப்பில் இந்த உணவு வகைகள் மூன்றாம் தரமாகவே இருந்தன. ஆனால் இன்று பாட்டி செய்ய விருக்கும் சிற்றுண்டியில் உள்ள பயற்றில் புரதம் இருப்பதாக நிரோத் தகப்பனுக்குக் கூறினான். அதை அவன் விருந்தின் போது ருசி பார்க்க ஆசைப்பட்டான். செல்லாச்சி, மகன் நேத்தனுக்குக் கூறினா: ‘தம்பி, உரை மகனுக்குக் கொழுக்கட்டை என்று சொல்லப் பழக்கிவை: கொள்ளிக் கட்டை கொள்ளிக்கட்டை என்று சொல்லுறான். வாராவர்கள் பகிடி பண்ணப் போகினம். தமிழ்ப் பிள்ளைக்கு நல்ல தமிழ் பேசத் தெரிய வேணாமே!’

நேத்தன் தாய் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித்தான். நல்ல தமிழ்! போன வருடம் ஏழாலை வித்துவான் வேதவியாசரின் மகன் அருணகிரி, நோர்வேயிலிருந்து தனது மகன் வாலு என்கிற வள்ளுவனுடன் பாரிசுக்கு விடுமுறை கொண்டாட வந்தான். வள்ளுவன் என்பது வித்துவான் பாட்டனார் வைத்த பெயர் என்பது ஒரு புறம் இருக்க, தனது பேரப்பிள்ளைகள் எங்கிருப்பினும் எங்கள் தமிழையும் சைவத்தையும் மறக்கக் கூடாது என்ற அவரது நிபந்தனையும் உண்டு. அதற்கேற்ப அருணகிரி மகனுக்கு நோர்வீஜியன் எழுத்தில் எழுதிமகனுக்குத் தேவாரம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறான். ஆகவே, பெருமையுடன் நோர்வீஜியன் மொழியில் இப்போது வேண்டினான்.

‘வாலு, அங்கின் ஆன்றிக்கு அந்த எரிந்துப்பாட்டைப் பாடிக்காட்டு’ வாலு பாடினான்;

‘கத்தள நிறகாணி
அப்பமொ றவல்பொறி
கப்பயகறி மூக்களடிப் பேணி’

ஒலிப்பதிவு நேப் அறுந்தது
போல் பாட்டு மறதியில் நிற்கவே
தகப்பன் அடுத்த வரியை உற்
சாகத்துடன் ஞாபகப்படுத்தி
னார்.

‘கற்றிடு மடிபவர் புத்தியி
லுறைபவா

ஓஹோ! அந்த வீட்டு
மாடிப் படிகளிலே யாரோ
தடக்கி விழுந்து உருண்டதான
ஒசையில், பையன் கைகூப்பிப்
பாடியது விநாயகருக்குத் திருப்
புகழ்தான் என்று தெரிந்தும்,
சினேகிதனை மகிழ்விப்பதற்காக
நேத்தனும் மனைவியும் கைதட்டி
‘அப்ளோஸ்’ ஆரவாரம் செய்
தனர். அற்புதம்! இந்த நிகழ்ச்
சியை நேத்தன் தாய் செல்லாச்
சிக்குச் சொல்லிச் சிரித்தான்.

அந்தந்த நாடுகளிலிருந்து
அனுப்பப்பட்ட புகைப் படங்
களைப் பவளமலர் அல்பங்களில்
ஒட்டி வைத்திருந்தாள்.
அவற்றை அழகிபும் பார்த்து
மகிழ்ந்திருக்கிறாள். பெரும்
பாலும் அவை வைபவங்களிலும்
கொண்டாட்டங்களிலும், பண்
டிகைகளிலும் வீட்டுக்குள்ளே
எடுக்கப்பட்ட படங்கள். பிறந்த
நாள், கலியாணம், பூப்புச்
சடங்கு, கிறிஸ்மஸ், பொங்கள்
ஆகியன. எந்த ரக கொண்டாட்
டமானாலும் குடிவகையும் கும்
மாளமும் ஐக்கியமாக இருப்ப
தைக் காணலாம். இவற்றிற்காக
ஒன்று சேர்கிறார்கள் போலத்
தோன்றும். இங்கே கூட, இந்த
மாடி வீட்டில் அவ்வப்போது
எத்தனை வைபவ வேடிக்கை
கள், பெரியப்பாவின் மக்கள்
வந்து போகும் போது ஒருநாள்
இராச காரை அவனைக்கேட்டான்.
‘அழகம்மா, உன்ரை பெரியப்

பாவுக்கு கூட கொண்டாட்
டம் வைப்பார்களோ?’ அழர்வ
மான அந்த ‘னிசன், மனத்திலே
அருவருப்புத் தோன்றும்போது
அசிங்கமாகவும் பேசக்கூடியவர்.

‘அவர்கள் பணம், அவர்
கள் பொருள் செலவு செய்கி
றார்கள் அவர்களிடா குடிவகை.
குடித்துப் பரிமாறுகிறார்கள்.
உனக்கென்ன?’ என்று அழகி
அவனை அதட்டுவாள். என்றா
லும் அந்தக் கொண்டாட்டங்
கள் மகிழ்ச்சிக்காகவும் பொழுது
போக்குக்காகவும் ஏற்படுத்தப்
பட்டவை அல்ல; அஷ்றின்
செய்முறைகளிலே செருக்கு வீம்பு
கொண்டிருப்பதை உரை முடி
கிறது; எல்லாம் வெவிநாட்டுப்
பணத்தால்.

அந்தியில், பல நிறக் கடு
தாசி நாடாக்களால் ஹோல்
நிரோத்தினால் சோடிக்கப்பட்
டது. விருந்தினர் வருவதற்கு
முன்பே அழகி தனது வீட்டிற்
குப் புறப்பட்டாள்; போகும்
போது செல்லாச்சிப் பெரியம்மா
கொழுக்கட்டைகள் சிலவற்றைக்
கடுதாசியில் சுற்றிப் பார்சலாக்கி
அவ்ளிடம் கொடுத்தா. ‘பல்லுக்
கொழுக்கட்டை என்றாய்,
இந்தா’ என்றா. இந்த இரக்கம்
தேவையற்றதாக மட்டுமல்ல,
அருவருப்பும் ஆத்திரமும் ஊட்
டுவதாகவே பட்டது அழகிக்கு.
ஆனாலும் பொறுமையோ
பழக்க தோஷமோ, பார்சலு
டன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

இந்தக் கொழுக்கட்டை
களை அவள் பின்னையின் கண்
களிலும் காட்டமாட்டாள்.
அவளும் சேர்ந்துதான் தயார்
செய்தாள். இவற்றிற்குப் பக்கு
வமான பற்கள் இல்லை.

போகும் வழியில் ஒழுங்கை
யிலே, பெரியப்பாவின் வளவில்

தொட்டாட்டு வேலை செய்யும்
மாணிக்கக்கிழவன் வந்து கொண்
டிருந்தான். ‘பல்லுக் கொழுக்
கட்டை கொட்டுபோறியா,
பிள்ளை?’ என்று கேட்டான்:
அவன் சிரிப்பிலே சேள்வியின்
புதினம். நான் மனத்திலே
நினைத்து, பெரியம்மாவாவுக்கும்
பவளமலருக்கும் தெரிவித்த
ஆசை மாணிக்கத்திற்கு எப்படித்
தெரிந்தது? கிழவன் நேற்று
அவர்கள் வீட்டிற்கு வரவில்
லையே. மாணிக்கம் கூறினான்:
‘நானும் கொண்டாட்டத்திற்
குப் போறன். நேற்றுத்தான்
பெரியப்பாவின் ரை பொய்ப் பல்
சோடி வந்ததாம். அதற்குத்
தான் இந்தக் கொண்டாட்டம்’

பெரியப்பாவின் கடைசிப்
பற்கள் இரண்டு மூன்று சில
யாதங்களுக்கு முந்தான் படுங்
கப்பட்டது. நேக்ன் வந்ததும்
பொய்ப் பல் செற் போடுவதா
கக் கதை அடிபட்டது. ஒ.....!
அந்த விஷயமா?

அவளுடைய இரத்தத்திலே
ஒரு போராட்டம். அவளின்
இரத்த வெண்ணணுக்கள் செங்
குருதியங்களைக் கௌவி அழிப்
பதுபோல. சசைகளை நார்கள்
உருட்டினது போல உடல் எல்
லாம் ஒரு விறைப்பு. மனத்திலே
சடுதியான திகைப்பும் தீர்மான
மும். இனி, தனது குடும்பத்தின்
சுய கௌரவத்தை அவள் பாது
காப்பாள். அந்தக் குடும்பம்
இந்த நாட்டின் பிரதிநிதி.

எட்டி இரண்டு அடி பக்கத்
தில் வைத்தான் அழகி. ஒழுங்கை
ஓரத்தில் இருந்த குப்பை மேட்
டிலே மடியில் கட்டி வந்த
கொழுக்கட்டைப் பார்சலை
எடுத்துச் சுழற்றி வீசினாள்.
கொழுக்கட்டைகள் விழுந்த
அதிர்ச்சியிலே, குப்பையிலே
ஆழ்ந்த நித்திரையில் கனவு
கண்டு கொண்டிருந்த பல புழுக்
கள் கண்விழித்துக் கொண்டன.

இனியொரு விதி....

என். சண்முகலிங்கன்

கணவுகளில் இருந்த காதலி — இன்று
நினைவிலே வந்தாய். வாழ்வின்!

சந்தன மேடை என் இயைத்திலே — உன்
சதங்கையின் நாதங்களைக் கேட்டிருந்தேன்
மந்திரமில்லாத மயக்கத்திலே — என்
மனதிலே உன்னையே நினைத்திருந்தேன்!

நம்பிக்கையே வாழ்வின் அர்த்தமென்று
நானிருந்தேன், உன்காய் காத்திருந்தேன்
நம்பியே இன்றொனக் தந்துவிட்டேன் — இனி
நாளை உன் கைகளில் என்றிருப்பேன்!

இனியொரு விதிசெய்யும் இனியமையிலே.....
இல்லத்தில் விளக்கேற்றும் இனியவளே.....
கனிகின்ற பண்பாட்டில் கானங்களாய் — இந்த
கவிஞனின் காவியம், நீ வளர்வாய்!

தீவாத்தியார்

— வரதர்

மாட்டுக்கு லாடம் சுட்டு வகை நான் அதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. எனக்கு அப்போது ஆறேழு வயதுதானிருக்கும்.

கொல்லர் வீட்டில், வண்டியிலிருந்து மாட்டை அவிழ்த்து ஒரு மரத்தடிக்குக் கொண்டு போறார்கள். நான் வண்டிக்குள்ளேயே இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மாட்டின் கால்களிலே ஒரு கயிறைச் சுற்றிப் போட்டனர். வேடிக் கையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘தொடிகடர்’ என்று அந்த நாட்டின் மாடு பக்கவாட்டில் சரிந்து விழுந்தது!

நான் திடுக்கிட்டுப் பயந்து போனேன்.

அப்படி ஒரு அவலமான பயங்கரக் காட்சியை அதற்கு முன் நான் கண்டதில்லை. எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல இருந்த ‘எங்கடை நாம்பன்’ இப்படி அடியற்ற மரம்போல விழுந்ததை விழுத்தப்பட்டதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

‘ஓ!’ என்று நான் பலத்துக் குரலெடுத்து அழத் தொடங்கி விட்டேன்.

கொல்லர் ஓடிவந்து என்னைத் தூக்கித் தவி. ‘அழாதே ராசா. தம்பியின்ரை மாட்டை நாங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டோம். இப்ப விட்டிடுவம்.....’ என்று ஆறுதல் கூறித் தேற்றிய காட்சி இன்றும் என் மனத் திரையில் தெரிகிறது.

‘சிறு பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் இப்படியான அவலக் காட்சிகளைக் காட்டுவது நல்லதல்ல’ என்ற உளவியல் கருத்தை அவர்கள் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லையென்று நினைக்கிறேன். அன்றியும், அன்றைய கிராமத்துச் சூழ்நிலையில் மிகச் சிறு வயதிருந்தே இத்தகைய கொடுமையான காட்சிகளுக்குச் சிறுவர்கள் பழக்கப்பட்டிருப்பார்கள்.

ஆனால் என்னுடைய நிலை வேறு.

நான் இத்தகைய காட்சிகளுக்குப் பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

ஒருகிற சிறு ஏறும்பைக் காலால் நசித்துக் கொன்றால் ‘அது பாவம். அப்படிச் செய்யக் கூடாது’ என்று என் பெற்றோர் போதித்தார்கள். தம்பியைப் பிடித்து அதன் வாயில்

புல்லைச் செருகிப் பறக்க விட்டால், ‘அப்படிச் செய்யாதே. அடுத்த பிறப்பில் நீ தும்பியாய்ப் பிறக்க, அந்தத் தும்பி பொய்யனாய்ப் பிறந்து உன்னை வருத்தும்’ என்று சொல்வார்கள்.

கிழுவை மரத்திலிருக்கும் பொன் வண்டைப் பிடித்து பழைய நெருப்புப் பெட்டிக்குள்ளே நாலைந்து கிழுவை இலைகளையும் உணவாக வைத்து, அதற்குள் பொன்வண்டைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தால், ‘பவம் அந்தப் பொன் வண்டு— அதை அடைத்து வைக்காதே’ என்பார்கள்.

‘எல்லப் பொடியன்களும் வைத்திருக்கிறார்களே’ என்று நான் நியாயம் சொன்னால், ‘அவர்கள் வைத்திருக்கட்டும். நீ சைவப்பிள்ளை. நீ வைத்திருக்கக் கூடாது’ என்பார்கள்.

ஓம். நான் சைவப்பிள்ளையாகப் பிறந்து சைவப்பிள்ளையாக வளர்ந்தவன்.

‘சைவம் என்பது ஒரு சமயம். எங்குளரில் பொதுவாக எல்லாருமே சைவ சமயத்தவர்கள்தான்.

ஆனால் நான் இந்தச் சைவத்துக்குள்ளும் தனியான ஒரு ‘சைவம்!’

இந்தச் ‘சைவ’க்காரர்கள், பொதுவாக வேளாளர்களாக இருந்த போதிலும் தாங்கள் ஒரு கனிச் ‘சாதி’ போல வாழ் கிறார்கள்.

சைவ சமயத்தில் சொல்லப் பட்ட ஆசாரங்களைச் சற்றே னும் தவறாமல் கைக்கொண்டு நடப்பது இவர்களின் கொள்கை.

இவர்கள் மச்ச, மாமிசம்— முட்டை கூட உண்ண மாட்டார்கள். மது அருந்துதல், சுருட்டுக் குடித்தல் முதலிய

வேண்டாத பழக்கங்களையும் முற்றாக நீக்கி விட்டார்கள்.

மற்றவர்கள் கண்காண உண்மைட்டார்கள் தங்களை யொத்த ஆசாரமுள்ள சைவர்களின் வீடுகளைத் தவிர மற்றவர்களின் வீடுகளில் உணவு கொள்ள மாட்டார்கள். பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட அவர்களிடம் வாங்கிக் குடிக்க மாட்டார்கள்.

இவருடைய உறவினர் ஒருவர் அவரும் நல்ல உயர் வேளாளராக இருந்த போதிலும்— அவர் மச்ச மாமிசம் உண்பவராக, சைவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காதவராக இருந்தால் அவருடைய வீட்டிலும் உணவு கொள்ள மாட்டார்கள்.

இந்தச் ‘சைவ’க்காரர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் பல கிராமங்களிலும் கொஞ்சக் கொஞ்சப் பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் வேதம் ஓதி, கோயில்களில் பூசை செய்வதும் உண்டு.

இந்த இடத்தில் இன்னொரு விஷயமும் சொல்ல வருகிறது.

சைவ சமயத்தவர்களின் சமயச் சடங்குகளை நடத்தும் பிராமணக் குழுமார்கள், ஒரு மனிதனின் முக்கியமான மரணச் சடங்குகளைச் செய்ய வரமாட்டார்கள்.

‘மரணச்சடங்குகளை முறையாகச் செய்யாவிட்டால், இறந்தவனுடைய ஆவி நாசமாய்ப் போய்விடும்’ என்று ஒரு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை சைவசமயத்தவர்களிடையே— பிற சமயத்தவர்களிடையேயும் உண்டு.

ஆனால் அப்படி அவனுடைய ஆவியைக் காப்பாற்றிக் கைத்தேற்றுவதற்கு, சைவசமயத்தின் குருமாரான பிராமணர்கள் வரமாட்டார்கள்.

பிராமணர் அல்லாத மற்றையோரிடம் பிரேதத்தைப் பார்த்தாலே பாவம், வந்துவிடுமென்று அவர்கள் நம்புகிறார்களாம்!

இப்படிப் பிராமணக் குருமாரினால் தள்ளிவைக்கப்பட்ட முரணச் சடங்குகளை இந்தச் சைவக் குருமாரே நடத்திவைத்து இறந்துபோன மனிதனின் ஆன்மாவை சுடேற்றி வைக்கிறார்கள்.

நான் ஒரு சைவப்பிள்ளையாக இருந்தது பற்றிச் சிறுவயதில் கவலைப்பட்ட பல நிகழ்வுகள் இருக்கின்றன.

மச்ச, மாமிசம் உண்பதற்கு நான் என்றுமே ஆசைப்பட்டதில்லை.

சிறுவயதில் அந்த உணவு குறித்து அருவருப்பு உள்ளவனாய் இருந்தேன். அறிவு வந்த பிறகு அது தகாத செயல் என்று உணர்ந்து தவிர்க்கிறேன்.

இது போலவே மதுபானம் அருந்தலும், சுருட்டுக் குடித்தல் முதலியனவும்.

எனக்குக் கவலை தந்த நிகழ்வுகள் எப்படியென்றால், சிறுவயதில் எங்காவது காடு பேடுகளில் அலைந்து திரிந்துவிட்டு தண்ணீர் விடப்பட்டால், என்னுடைய நண்பர்கள் பக்கத்து வீடுகளில் தண்ணீரை வாங்கிக் குடிப்பார்கள். அல்லது அகப்பட்ட கிணற்றில் (பக்கத்திலிருக்கும்) லாஸ்யாலோ, பட்டையாலோ உண்ணீரை அள்ளிக் குடிப்பார்கள்.

ஆனால் என்னால் அப்படிச் செய்ய முடியாது. மற்றவர்களின் லாஸ்யால் தண்ணீரை அள்ளிக் குடிப்பதும் கட்டுப்பாட்டை மீறிய செயல். மிக அவசியமானால், வீட்டுக்காரரிடம் ஒரு செம்பு வாங்கி, அதை முதலில்

குழுவீச் சுத்தம் செய்த பின், அதற்கு ஒரு சுயிறு கட்டிகிணற்றில் தண்ணீரை அள்ளிக் குடிக்கலாம்.

தண்ணீர் குடிப்பதற்கு இந்தப் பாடென்றால் உணவு வகைகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சைக்கிளில் ரேமலை, யாழ்ப்பாணம் என்று திரிந்த காலங்களில், நண்பர்கள் ஒரு தேநீர்க்கடையில் பலகாரம் சாப்பிட்டுத் தேநீரும் குடிப்பார்கள். ஆனால் எனக்கு 'சைவாங்கடை', 'பிராமணாங்கடை' அகப்பட்டால் சரி; இல்லையென்றால் பட்டினி தான்.

பிராமணாள் கடையிலும் மற்ற நண்பர்களெல்லாம் ஒன்றாக இருந்து மகிழ்ச்சியாக உணவு உண்ணும்போது நான் மட்டும் உள்ளே போய் 'கண்காவாமல்' சாப்பிட்டுவிட்டு வரவேண்டும்!

சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பத்திப்பத்தைந்து இளைஞர்கள் சேர்ந்து 'வேட்டை'க் குப் போவதுண்டு. எல்லா வீட்டிலும் நாய்களுண்டு. அந்த நாய்களையும் சுட்டிக் கொண்டு வேட்டைக்குப் போவார்கள்.

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் கோவிலுக்குப் பின்னால் பறந்திருந்த சிறு பறவைக் கட்டுகள் தான் வேட்டை நடைபெறும் இடம்.

அங்கே இவர்களின் நாய்களின் உதவியோடு, முயல், உரும்பு முதலிய சிறு பிராணிகளை வேட்டையாடுவார்களாம்.

நான் இந்தக் குழுவில் சேர முடியாது. என்னிடம் நாயும் இல்லை. (எங்கள் வீட்டில் நாய் வளர்ப்பதும் தடை செய்யப்பட்டது)

ஏனென்றால் நான் சைவப்பிள்ளை!

நான் மிகச் சிறுவனாக இருந்த காலத் தொடர்பே இந்தச் சைவக் கட்டுப்பாடுகளை மிக ஒழுங்காகக் கடைப்பிடித்து வந்தவன். அப்பா, ஆசைக்குத் தெரியாததானே என்று கருதி நான் ஒருபோதும் எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி நடந்தது கிடையாது.

நான் வளர்ந்து அறிவு பூர்வமாக நடக்கத் தொடங்கிய பிறகுமே அந்தச் சைவக் கட்டுப்பாடுகள் பலவற்றையே பேணியே வருகிறேன். ஏனென்றால் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் நீதியையும், உடல் நலத்தையும் ஆராமாசுக் கொண்டு அமைந்திருக்கின்றன.

இப்படி மிகுந்த கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த ஒரு குடும்பத்திலிருந்த போதிலும், அப்போது எனக்கு முன்னேற்றகரமான ஒரு சலுகை கிடைத்திருந்தது.

ஓம், அந்தக் காலத்திலேயே நான்குடுமி வைத்திருக்கவில்லை.

அந்தக் காலத்துக்குச் சற்று முன்பாக, பெண்களைப் போல ஆண்களும் குடுமி வைத்திருந்தார்கள். நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்திலும் அநேகமான சிறுவர்கள் குடுமி வைத்திருந்தார்கள். என்னையொத்த சைவக் குடும்பத்திலுள்ள ஆண்களுக்கு குடுமி ஒரு கட்டாயச் சின்னம். அவர்கள் தலையில் முன்பகுதியை மழுங்கச் சிரைத்து பின் பாதி மயிரை வளர்த்துக் குடுமி வைத்திருப்பார்கள்.

ஏனோ என்னுடைய பெற்றோர்கள் சிறுவயதிலிருந்தே என்னுடைய தலைக்கு 'சிலுப்பா' தான் வைத்திருந்தார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் இதை ஒரு புரட்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய தகப்பனார் தமது இளம் பராயத்தில் நிச்சயமாகக் குடுமி வைத்திருந்திருப்பார். ஆனால் நான் அறிவத் தக்கதாக அவர் தலையை மொட்டை அடித்திருந்தாரி. முதலில் சில காலம் உச்சியில் நாலைந்து மயிர் மட்டும் (துருக்கித் தொப்பியில் இருக்கும் குஞ்சம் போலவும், மகாத்மா காந்தியின் சில படங்களில் காண்பது போலவும்) இருந்தது. பிறகு அவையும் இல்லாமல் ஒரே மொட்டையாக இருந்தது.

தலை மயிரை வளர்ப்பதிலும், வெட்டுவதிலும், அந்த அலங்கரிப்பதிலும் எங்களுடைய பண்பாடு - தமிழ்ப் பண்பாடு இருப்பதாகப் பலரும் சொல்கிறார்கள். இதே போல உடை அணிவதிலும் தமிழ்ப் பண்பாடு என்று ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்கிறார்.

சமீபத்தில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் பல பெண்கள் - இதற்குமுன் திரண்டு பின்னல்களாகப் பின்னிக்கட்டியிருந்த - தமது சுந்தலை வெட்டி 'குரோப்' செய்திருப்பதைப்பற்றி சிலர், 'தமிழ்ப் பெண்களின் பண்பாடு அழிகிறதே?!' என்று குறிப்பிட்டதைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

யண்பாடு, நாகரிகம் என்றால் என்ன?

ஒரு இனத்தின் பழக்க வழக்கங்களையே அந்த இனத்தின் பண்பாடு என்று சொல்கிறோம்.

இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் என்றுமே மாறாமல் 'அன்றைக்கு' இருந்தபடியே இன்றைக்கும் இருக்க வேண்டும். இனியும் என்றென்றைக்கும் இருக்க

வேண்டும் என்று சிலர் விரும்புகிறார்கள் — அவர்களும் மது தந்தையின் காலத்தில் இருந்தது போலவும், பேரனாரின் காலத்தில் இருந்தது போலவும் தான் இன்றைக்கும் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அதற்குமிஞ்சி அவர்களால் 'விரும்ப' முடியாது. ஏனென்றால், எல்லாச் சக்திகளையும் மீறிக் கொண்டு மாற்றங்கள் நடந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

தமிழ்ப் பெண்ணொருத்தி, நீண்ட கூந்தலோடு, சேலை உடுத்தி, பொட்டிட்டு, பொன் நகை அணிந்து வந்தால்தான் 'அது தமிழ்ப் பண்பாடு' என்று நினைக்கிறோம். ஏனென்றால், எமது தந்தையர் காலத்திலும், பேரனார் அத்தகைய தோற்றத்தில் தான் பெண்களின் அழகைக் கண்டிருக்கிறோம். படித்த இலக்கியங்களிலும். பார்த்த ஒவியங்களிலும் அத்தகைய தோற்றத்திலேயே அழகிய பெண்களைக் கண்டிருக்கிறோம். அதுகான் அழகு என்று எங்கள் மனத்தில் பாடம் செய்திருக்கிறோம்.

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் ஆண்மக்கள் எல்லாரும் தங்களை குடுமிகளை வெட்டி எறிந்து 'தமிழ்ப் பண்பாட்' டை மீறி விட்டார்கள்!

அப்படி மீறி நிற்கிறவர்களே இன்று பெண்கள் தமது கூந்தலை வெட்டுவதைக் கண்டு 'ஐயோ தமிழ்ப் பண்பாடு தொலைகிறதே!' என்று ஓலமிடுகிறார்கள்.

இதே மாதிரித்தான் மனிதர்களுடைய - தமிழர்களுடைய உடுப்புகளும்.

கொஞ்சக் காலதூற்றுக்கு முன்பெல்லாம் தமிழ்த் சலைவர்கள் தலைப்பாகை அணிவதைக் கண்டிருக்கிறோம். அதற்குச்

சற்று முன், உத்தியோகம் பாக்கிற எல்லாருமே தலைப்பாகை அணிவார்கள்.

தமிழர் பண்பாடு, நாகரிகம் என்ற பெயரால் எல்லாப் பழமைகளையும் கட்டி அழத்தேவையில்லையென்று நான் இன்றைக்கு நினைக்கிறேன். எந்தப் பெரிய கொம்பனாலும் அவைகளைக் கட்டி நிறுத்தி வைக்க முடியாது.

நல்லவைகளை எடுத்துக் கொள்வோம் கெட்டவைகளைப் பயனற்றவைகளை நீக்கி நடப்போம்.

என்னுடைய பெற்றோர்கள் 'நாகரிகம், பண்பாடு' என்ற வார்த்தைகளைக் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

ஆசாரம், ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்றே அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் மெத்தப் படித்தவர்கள் அல்லர். ஆனாலும் 'ஊரோடு ஒத்து வாழ்' என்ற ஆத்மீகக் கருத்தையும், தமது முன்னோரிடமிருந்து ஆசாரம், ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றையும் அறிந்திருந்தார்கள்.

அப்படியிருந்தும், தம்மைப் பொறுத்த விஷயங்களில் மற்றவர்களைப் பாதிக்காத விஷயங்களில், பழைய வழக்கங்கள் சில வற்றை எனது தகப்பனார் மறுத்து நடந்திருக்கிறாரென்றே கொள்கிறேன் — எனக்குச் 'சிலப்பா' வைக்கது மட்டுமல்ல; இப்படி இன்னும் பல விஷயங்கள்!

அப்பா!

என்னுடைய தகப்பனாரை நான் 'அப்பா' என்று தான் சொல்வது வழக்கம். தாயாரை 'ஆச்சி' என்று சொல்வேன்.

ஆனால் எங்கள் கிராமத்தில் எல்லாரும் தகப்பனை 'அப்பு' என்று தான் சொல்வார்கள். 'அப்பா' என்றால் அவர்களுடைய கருத்தில் அது பேரனைக் குறிக்கும்.

எங்கள் வீட்டில், பேரனை 'பெத்தப்பா' என்று சொல்வோம்.

அப்பா அல்லது அம்மாவின் தகப்பன் பேரன். மகன் அல்லது மகளின் மகன் தன்னுடைய பெத்தப்பாவை என்னை 'தாத்தா' என்று தான் சொல்கிறான்.

அந்தக் காலத்தில் சிறிய தந்தையை குஞ்சியப்பு, சீனியப்பு என்பார்கள். அவர் இப்போது சித்தப்பா ஆகிவிட்டார். அதே மாதிரி குஞ்சியாச்சி சின்னம்மாவர்களும், அம்மான், மாமாவாகவும் மாறிவிட்டார்கள்! (டாடி, மம்மி, அங்கிள், அண்டி என்று ஆங்கிலத்துக்கு மாறிவிட்டவர்களை நான் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை)

எனது பதினைந்தாவது வயதில் அப்பா இறந்து போனார். அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த போது, எல்லாருடைய அப்பாக்களையும் போல அவரையும் சாதாரண அப்பாவாகவே நான் நினைத்திருந்தேன்.

இப்போது சித்தித்துப் பார்த்துப் போது, ஓ! அவர் எத்தகைய மகாபனிதர் என்று பிரமித்துப் போகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு தந்தைக்கு மகனாகப் பிறந்தது குறித்து மிகுந்த மன நிறைவு கொள்கிறேன்.

கறுத்த நிறம். வாட்ட சாட்டமான உடம்பு. ஆழ்ந்த சிந்தனை நிறைந்த கூரிய பார்வை, மொட்டைத் தலை, முழங்காலோடு நிற்கும் சுத்தமான நாலு முழ வேட்டி, ஒரு

பக்கத் தோழில். சுருக்கி மடித்துப் போடப்பட்ட சால்வைத் துண்டு இவைகளோடு ஒரு உறுதிவாய்ந்த மனிதரிடம் தோற்றம் என் மனத்தில் தெளிவாக இருக்கிறது.

அவர் கலகல என்று சிரிப்பது மிக மிக அருமை. அதனால் கர்வம் மிடித்தவர் போன்ற ஒரு முகத்தோற்றம்.

நேர்மையும் வாய்மையும் அவருடைய வழிகள்.

யாருடைய சோவி சுரட்டுக்கும் போகமாட்டார். தமது கடமைகளில் இம்மியும் தவறாதவர்.

காலையில் அவர் எப்போது எழும்புகிறார் என்பதை நான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. விடிகிறது விடியுமுன் அவர் முற்றத்தை 'சறக் சறக்' விளக்கு மாற்றால் கூட்டும் சத்தம் கேட்கும். அவருக்கு எல்லாமே சுத்தமாக — மிகச் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். காலை ஏழு மணிக்கு முன்பே, எங்கள் வீட்டின் முன்பக்க விறாந்தையிலிருந்த தமது கட்டையைத் திறந்து விடுவார்.

எங்கள் வீட்டில் அப்போது மணிக்கூடு இருக்கவில்லை. ஆனாலும் ஏதோ நிழலை அடையாளம் வைத்துச் சரியாகப் பதினொரு மணி; ஒரு பித்தளைத் 'தவலை' யையும் வாளியையும் எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கப் போவார். எங்கள் வீட்டில் ஒரு கிணறு இருந்தது. ஆனால் அது உப்புத் தண்ணீர். பொன்னரைலை மேற்குப் பகுதியில் எல்லாக் கிணறுகளுமே உப்புத் தண்ணீர்தான். குடிப்பதற்கும் சமைப்பதற்கும் தேவையான நல்ல தண்ணீரை சுமார் கால் மைல் தூரம் நடந்து

போய் வயல் வெளியிலுள்ள
கிணறுகளில்தான் அள்ளிவரு
வார்கள்.

அப்பா மேலும் கொஞ்சத்
தூரம் நடந்து 'அறுகம் பிட்டி'
என்று சொல்லப்பட்ட மிகவும்
நல்ல தண்ணீர் கிணற்றுக்குத்
தான் குளிக்கப் போவார். அவர்
'சோப்' போட்டுக் குளித்த
தில்லை. வெகு நேரமாக உடம்
பைத் தேய் தேயென்று தேய்த்து
அழுக்கு நீக்கக் குளிய்பார்.
'சோப்' போட்டுக் குளிப்பவரின்
உடம்பு கூட அவ்வளவு சுத்த
மாக இராது!

குளித்துவிட்டு வரும்போது
தவலைத் தண்ணீரைத் தேரளி
லும், வாளித் தண்ணீரைக்
கையிலும் கமந்து கொண்டு
வந்து சேருவார்.

வீட்டு வாசலுக்கு சில யார்
கள் முன்பு வரும்போதே அவர்
செருமுவதும், நாங்கள் தயா
ராக வைத்திருக்கும் ஒரு
பேணியை அவரிடம் கொடுத்து
விட்டு, தவலைத் தண்ணீரை
இறக்கி வாங்கி வைப்பதும் நாள்
தவறாமல் நடக்கும் நிகழ்ச்சி.
நாங்கள் சொடுத்த பேணியால்
வாளித் தண்ணீரில் சிறிது அள்ளி
கால்களைக் கழுவிவிட்டுத்தான்
அப்பா வீட்டுக்குள் நுழைவார்.

அப்பா தமது உணவு வீஷ
யத்திலும் மிகுந்த கட்டுப்பாடு
டையவர். கோப்பி, தேநீர் ஒரு
போதும் அருந்தமாட்டார்.
காலையில் எந்த உணவுமே உ
பதேயில்லை. நண்பகலிலும் இர
விலும் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு
குறிப்பிட்ட அளவு உணவே
உண்பார்.

அப்பாவுக்குக் கடவுள் மீது
நம்பிக்கை இருந்ததென்பது நிச்

சயம். ஆனால் ஆடம்பரமாகக்
கடவுளை அவர் துதித்ததை
நான் கண்டதில்லை. சுவாமி
கும்பிடுவதற்காக அவர் கோயி
லுக்குப் போனதில்லை. பொன்
னாலை வரதராஜப் பொருமாள்
கோவிலில் ஆவணி மாதத்தில்
வருடாந்தத்திருவிழாத் தொடங்
கும். கொடியேற்றத்துக்குச் சில
நாட்களுக்கு முன்பு, கோயில்
பூசகர் ஊரிலே முக்கியமான
ஆட்களுக்கெல்லாம் இன்ன திக
தியில் திருவிழாத் தொடங்குகி
றதென்று போய்ச் சொல்வது
வழக்கம். ஐயர் வந்து வீட்டில்
சொல்லிவிட்டுப் போனாரே என்
பதற்காக கொடியேற்ற தினத்
தன்று அப்பா கோயிலுக்குப்
போய் கொடியேற்றம்தவரை
அங்கே நின்றுவிட்டு வீடு திரும்பு
வதே வழக்கம். இதுதான் நான்
கண்ட அப்பா கோயிலுக்குப்
போன காட்சி.

நான் மிகச் சிறுவனாக
இருந்தபோது, அப்பா தினசரி
தீட்சை 'அனுட்டானம்' பார்ப்
பதும், நெற்றி, மார்பு, கைகள்
முதலிய இடங்களில் திருநீர்
றைக் குழைத்து மூன்று விரல்
களால் அழகாகப் பூசுவதும், சந்த
னக் கல்லில் சந்தனம், அரைத்
துப் பொட்டு வைப்பதுமுண்டு.
ஆனால் பிறகு, அவற்றையெல்
லாம் விட்டு விட்டு விழுதியை
நெற்றியில் பரவிப் பூசி 'சிவ,
சிவ' என்று சொல்லிக் கொள்வ
தோடு அவருடைய கடவுள்
வணக்கம் நின்றுவிட்டது.

ஆனால், இன்னொரு விஷ
யத்தை மட்டும் எனக்குத்
தெரிந்த நாள் முதல் கடைசி
வரையும் ஒழுங்காகச் செய்து
வந்தார்.

அது, தியன், கோகாப்
பியாசம் என்று சொல்லலாம்.

தினசரி அதிகாலையில்.
பொழுது விடியுமுன், கொடியி
றெக்கும் மாந்தோலை எடுத்து
ஒரு தட்டுத்தட்டி தூசிகலைத்து
விட்டு அதைச் சட்டிலின் மீது,
போடுவார். அதன் மேல் ஒரு
த்தமான நல்லு முழத் துண்டை
ஷத்துப் போடுவார். பிறகு
அதன் மீது கால்களைப்பத்தமா
சனமாகப் போட்டுக் கொண்டு
உட்காருவார். இரண்டு கைக
ளையும் முழங்கால்களின் மீது
வைத்துக் கொள்வார். பிறகு
கண்களை மூடிக்கொண்டு ஏதோ
கனக்குப் பண்ணி மூச்சை
உள்ளே இழுப்பதும் வெளிபே
விடுவதுமாக இருப்பார் — இது
சுமார் பதினைந்து நிமிடங்க

ளுக்கு மேல் நடக்கும். அதன்
பிறகு சில நிமிடங்கள் குறிப்
பிட்ட சில பாடல்களைப் பாடு
வார்.

'தேக் களப்பச் செழுந்தாம
ரைய பூவும்', 'பொல்லாப்
பிழையும் இல்லாப் பிழையும்'
ஆகிய பாடல்களை அவர் தின
சரி பாடுவது நினைவு வருகிறது.

இதே யோகாசனக் காட்சி
இரவிலும் சுமார் ஏழுமணியள
வில் — சராப்பாட்டுக்கு முன்
நடக்கும்.

(தொடரும்)

வெளியீடுகள்

அட்டைப் பட ஒவியங்கள் (35 ஈழத்து பேரு மன்னர்கள் பற்றிய தூல்)	... 20 - 00
ஆகுதி (சிறுகதைத் தொகுதி — சோமகாந்தன்)	... 25 - 00
என்னிலி விழும் நான் (புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாகதேவன்)	9 - 00
மல்லிகைக் கவிதைகள் (51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)	... 15 - 00
இரனின் ராகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப்பன்)	... 20 - 00
தூண்டில் கேள்வி — யதில் — டொமினிக் ஜீவா	... 20 - 00
ஒரு நாளில் மறைந்த இர மாலைப் பொழுதுகள் (சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்)	30 - 00
வியாபாரி னுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு. மேலதிக விபரங்களுக்கு: 'மல்லிகைப் பந்தல்' 224 B, காங்கேசன்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்.	

சமகாலம். அஞ்சு!

— சோ. ப.

நரை

நீ
எட்டிப் பார்த்தபோது
நான்
அஞ்சினேன்,
அருவருப்படைந்தேன்!
பகலிரவாய்
உனையொழிக்கப்
பாடுபட்டேன்!
ஆனால்,
நீயோ
என்னைக்
கடவைகளிலும்
காவற் கூடங்களிலும்
காத்துவருகிறா !

தூக்குமரம்

“கோட்டை பார்
கொத்தளம் பார்!”
அன்று—
ஆசிரியர் சொல்லிவர
அண்ணாந்து பார்த்தேன் நான்!
தூக்கு மரங்கண்டு
துணுக்குற்றது நெஞ்சு!
தொங்கும் மனித உடல்
தோன்றியது கனவில்!
இ தோ—
மின்கம்பம்
தூக்குமரமாகிய விந்தை
காண உறங்காதென் கண்.

மலிவு விற்பனை

லாபாய், லாபாய்!
மனித உயிரெலாம்

மலிவு விற்பனை!
மொத்தமாகவும்
சில்லறை மாகவும்
மனித உயிரிங்கு
மலிவு விற்பனை!
தெருவு தோறும்
வாயில் தோறும்
தினமும் எங்கள்
டிவிவறி நடக்கும்!
லாபாய், லாபாய்!
லாபாய், லாபாய்!

படைப்பாளிகள்

கட்டி எழுப்பதற்கு
கனபேர் முன்வந்துள்ளார்!
மட்டில் அடங்கா
மகிழ்ச்சி நமக்கெல்லாம்
உற்றுப் பார்க்கின்றேன்:
ஓகோ, இவையெல்லாம்
பார்த்த முகங்கள்
பழக்கம் எனக்கு!
இவர்கள்
இத்துத் தகர்த்தவர்கள்
இன்றெமது திருநாட்டைக்
கட்டி எழுப்புவது காண்!

வீரம்

அப்படிக்கு
வீரம் அதிகம்!
அறு பதிலும்
எப்படித் தீர்க்க
இவர்பேசு கின்றார்!
ஆம்
போர்முனைக்குக் கூடப்
போய்விடுவார் போலிருக்கே!
மறந்திட்டன்;
மூத்தமகன் ஜோர்மனியிலையாம்!
மற்றொருவன் கனடாவில்!
மகள் நோர்வேபோய்விட்டாள்
பொக்கெற்றில் குறிப்பு
பொருத்தம் சில ப ர்க்க!
அப்படிக்கு வீரம் அதிகம்
அறுபதிலும்
கொப்புளிக்குதென்ன குறை!

எந்தக் கேள்வியாக இருந்தாலும்
தயங்காமல் கேளுங்கள். பலராலும்
விரும்பிப் படிக்கப்படுவது இந்தத் தூண்
டில் பகுதியாகும். ஆகவே கவையான
இலக்கியத் தரமான, அவமான கேள்
விகள் வரவேற்கப்படுகின்றன. கவ
ருர்கள் என்ன நினைக்கின்றனர், அவர்
களுடைய மனக் கருத்து என்னென்ன
என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கும்
மனந்திறந்து கதைப்பதற்கும் ஏற்ற ஒரு
கனம் இது. இளந் தலைமுறையினரின்
மன எழுப்பக்கூடிய, அவர்களது இலக்
கிய அபிப்பிராயங்களை, சிந்தனை ஒட்டங்
களை உணர்ந்து அறிந்து கொள்வ
தற்கும் அவர்களது இயங்களைச் சமீ
பிப்பதற்கும் ஒரு தளம் இத்தூண்டில்.
தூண்டில் கேள்வி — பதிலில் நீங்கள்
கலந்து கொள்வதின் மூலம் உங்களு
டைய அறிவை விருத்தி செய்வதுடன்
நமது தேடல் முயற்சிக்கும் ஆதரவு
நல்குகின்றீர்கள்.

தூண் டில்

● 27 ஆண்டுக் காலமாக மல்
லிகையை நடத்தி வருகிறீர்
களே, அதில் ஏகப்பட்ட அனு
பவங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமே.
அவை பற்றி எழுதினால் என்ன?
என்னைப் போன்ற இளந் ததை
முறையினருக்கு அது உதவுமல்
லவா?

மானிப்பாய்,

ச. உதயசுப்

ஒரு புத்தகமே எழுதக் கூடிய
அளவிற்கு பாரிய அநுபவங்கள்
ஏற்பட்டுள்ளன. முதலாவது இத
ழைக் கொண்டு திரிந்து விறற்
தில் இருந்து, சென்ற மாதம்
வெளிவந்த இதழைச் சேக்கி
ளில் கொண்டு திரிந்து விறற்
அநுபவம் ஈறாகச் சொல்வதற்கு
எத்தனையோ சங்கதிகள் என்
னிடம் உண்டு. தொடராக
எழுத முடியாது. உங்களது அபி

லாஷையை நிறைவேற்ற என்
னாவியன்ற முயற்சிகளைனையும்
செய்து வருகின்றேன்.

● உண்மையைச் சொல்லுங்
கள், இந்த விலையில்—
இந்தக் காலகட்டத்தில் மல்லி
கையை விற்க உங்களுக்கு எப்ப
டிக் கட்டுபடியாகிறது?

மல்லாகம்,

ம. ராசுலன்

ஒரு மல்லிகை விறற்றாலே
6 ரூபா நஷ்டம். விற்காது
யோனால் 16 ரூபா நஷ்டம்.
விற், ஷெய் செய்தும் நஷ்டம் என்
றால் இந்த நஷ்டத்தை எப்படி
ஈடு கட்டுகிறீர்கள் என நீங்கள்
திரும்பிக் கேட்டால், அதுதான்
மல்லிகையின் தார்மீகப் பின்ன
ணிப் பலம் என நான் சொல்
வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

● மல்லிகையின் அட்டையில் சலைஞர் சரின் உருவங்களைப் பதிப்பித்து வருகிறீர்களே. அதை ஓர் ஒழுங்கு முறைப்படி தான் செய்து வருகிறீர்களா?

சுன்னாகம், ச. மகேந்திரன்
அப்படி என்று சொல்லிவிட முடியாது. உலக ரூப சலைஞர்களுடைய உருவம் முன்பின்னாக வந்துள்ளதை நீங்கள் அவதானித்து வைத்திருப்பீர்கள். தொடர்பு கொள்ளும் வசதி, ஒத்துழைப்பின் பின்னணி, அவர்களைப் பற்றி எழுதித் தர வேண்டியவர்களைத் தேடிப் பிடித்துக் கூட்டுரை சேகரிப்பு இப்படியாகப் புலவேறு பிச்சினைகள் உண்டு. ஆனால் ஒன்று. சலைஞர்களை மதிக்க எப்போழுதுமே மல்லிகை பின்னிற்காது, கொஞ்சம் காலதாமதம் ஆனால் கூட.

● நமது பல்கலைக் கழகங்கள் வெளியே உள்ள மதிக்கப் படத் தக்கவர்களைக் கௌரவிக்கும் என நீங்கள் மனமார நம்புகிறீர்களா?

கைதடி, க. சகாதேவன்
நிச்சயமாக! இன்றில்லாது போனாலும் நாளை இது நடந்தே தீரும், நம்பங்கள்.

● செல்வி ஜெயலலிதாவின் தமிழக ஆட்சி, ஆட்சிக் காலம் வரை தொடர்ந்து நீடிக்கும் என நினைக்கிறீர்களா?

கோப்பாய், ச. ஸ்ரீதரன்

வெகு சீக்கிரம் ஆட்சி ஆட்டம் கண்டுவிடும் போலத் தெரிகின்றது. உட்கட்சி முரண்பாடுகள் விரிசலடைந்து வருகின்றன. சர்வாதிகாரம் கொடிக்கட்டிப் பறக்கிறது. அமைச்சர்கள் சிலர் ஜெயலலிதாவின் உருவத்தைப் பச்சை குத்தியுள்ளனர்.

முன்னர் இது எம். ஜி. ஆர். செய்ததைப் போல உள்ளது. நிர்வாகம் சரிவர இயங்கவில்லை. முகஸ்துதிக் கூட்டம் பெருகி வருகின்றது. ஆட்சியை விமரிசனம் செய்பவர்களை பத்திரிகைகளை 'தமா' சட்டம் பயமுறுத்தி கின்றது. ஏற்கனவே வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்து வருகின்றது. ஒட்டுப் போட்ட மக்கள் இன்று விழிப்படைந்து வருகின்றனர். தொடர்ந்து ஜெயலலிதாவால் ஆட்சி நடத்த முடியாத நிலை வெகு விரைவில் தோன்றலாம்.

● 'துயரத்தைத் தருவது நண்பனின் பிரிவு' இக் கூற்றை நீங்கள் ஏற்கிறீர்களா?

கொட்டடி, செ. விஜிதரன்

ஆத்மார்த்திக நண்பனின் பிரிவு துயரத்தை மாத்திரமல்ல, மனசில் ஒரு வெற்றிடத்தையும் ஏற்படுத்தும். நம்மை உண்மையாகப் புரிந்து கொண்ட நண்பர்களை இழப்பது - தற்காலிகமாகப் பிரிவது கூட நம்மனசில் சொல்ல முடியாத சோகத்தை ஏற்படுத்தும். இந்த அநுபவ ஆழந்த சோகம் எனக்கும் ஏற்பட்டதுண்டு.

● 'கணையாழி' சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவருகின்றதா? அப்படி வெளிவந்தால் சமீபத்தில் அதைப் படித்துப் பார்க்கும் அனுபவம் உண்டா?

புத்தூர், ம. திருமேனி

சமீபத்தில் கணையாழியின் 6 இதழ்களைப் படித்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தாமரையும் 4 கிடைத்தது. 'காலச் சுவடு' ஆண்டு மலரும் படிக்கக் கிடைத்தது. கணையாழி 10 ரூபா விலையில் புதிய பொலிவுடன் வருகின்றது. இலக்கிய விமரிசனங்கள், குறுநாவல்,

இலக்கியக் கடிதங்கள் என்ற படிபக்க அதிகரிப்புடன் வெளிவருகின்றது, கணையாழி.

● 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்ற பெயரில் இன்று பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து நமது எழுத்தாளர்கள் சஞ்சிகைகளை வெளியிடுகின்றனரே அவை பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன? அச்சவேலி, ம. குகநாதன்

சில சஞ்சிகைகளும் பேப்பர்களும் கிடைத்தன. மன ஆர்வம் தெரிகின்ற அளவிற்கு இலக்கியக் கனதி இல்லை. உடன் அபிப்பிராயம் சொல்வதை விட, சிறிது காலம் போகட்டும். அவர்களும் அந்த அந்த மண்ணுடன் நிலை கொள்ளட்டும். அதன் பின்னர் விரிவாக சருத்துக்கள் எழுதலாம்.

● இலக்கியத்திற்காகக் கடன் பட்டு அமைப்பட்ட சங்கதி ஒன்றைச் சொல்ல முடியுமா?

உடுவில், த. லேசுரு

இது ஒரு புது விதமான அநுபவம். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்தது. சிற்றிலக்கிய ஏடுகொன்றை வெளியிட்டு வந்த நண்பர், ச. சிவசுந்தரன் அச்சகத்திலிருந்து ஒத்து விற்பனை செய்ய விரும்பினார். விற்ற பின்னர் காசு தருவதற்குச் சொன்னார். காசைக் கணக்குப் பார்த்துத் தந்துவிட்டு சஞ்சிகையை வெளியே கொண்டு போகலாம் என்பது அச்சக அதிபரின் நிலை. முடிவாகப் பிரச்சினை எஸ்டம் வந்தது. அச்சகப் பணியிற்கு என்னை ஈடுவைத்துப் பட்டுப் பிரதிகளை எடுத்துப் போனார் வெளியிட்டான். போனவர் போனவர்தான். பின்னர் கட்டம் கட்டாமாக சந்தையெதையோ செய்து

என்னை அந்த ஈட்டிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டேன்.

● உங்களைப் பற்றி அவதூறு பொழியவர்களைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படுவதுண்டா? இணுவில், 'அப்பாவி'

உண்மையே மனத்திறந்து சொல்லுகின்றேன். அந்தக் காலகட்டத்தை எல்லாம் கடந்து வந்துவிட்டேன். யார் என்ன சொன்னாலும் அதைச் சீரணித்துச் சிரிக்கக் கற்றுக் கொண்டு விட்டேன். மன உளைச்சலற்ற ஆறுதலாகச் சிந்திக்க விரும்புகின்றேன். அடுத்த நூற்றாண்டில் பேசப்படுவதற்காக உழைக்கும் நான் தற்கால வக்கரிப்புக் கருத்துக்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் தருவதைத் தவிர்த்து வரப் பழகிக் கொண்டுள்ளேன்.

● ஈழத்தில் நச்சு இலக்கியம் வளர்வதற்கான எதிர்காலச் சாத்தியக் கூறுகள் உண்டா?

மட்டுவில், அ. பரமநாதன்

பெரும் வர்த்தகச் சஞ்சிகை நிறுவனங்கள் தோன்றக் கூடிய வாய்ப்பு வசதிகள் இங்கு இல்லை. நமது மக்களும், சுவைஞர்களும் வளர்ச்சியடைந்தவர்கள். தரமான, புதிய, ஆக்கபூர்வமான படைப்புக்களைத்தான் தேடி வாங்குவார்களே தவிர, நச்சு இலக்கியங்கள் இந்த மண்ணில் வரவிட வாய்ப்பேதும் இல்லை.

● இளங்கவிஞர் மேத்தாதாசனின் மரணத்தைப் பற்றிச் சென்ற இதழில் யடித்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில் நானும் பங்கு பற்றினேன். எந்த நேரமும் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார். ஓரிரு நிமிஷங்கள் அவருடன் பேசி இருப்பேன். விபத்

தின விபரம் ஏதும் தெரியுமா?

அச்சுவேலி, ப. நடேசன்

முழு விபரமும் தெரியாது. அவரது தந்தையாருக்கு எழுதியிருக்கின்றேன். நீங்கள் சில நிமிஷங்கள் கதைத்ததற்காகத் துக்கம் கொள்கிறீர்கள். நான் ஆண்டுக் கணக்காக அவருடன் பழகியிருக்கின்றேன். வீட்டிற்குப் போயிருக்கின்றேன். ஒன்றாகச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். வாகனத்தில் சென்னைச் சந்துகளில், தெருக்களில் சுற்றியிருக்கிறேன். என் சோகம் எப்படிப்பட்டது என்பது உங்களுக்கு விளங்கும். சென்னை சென்று அவரது குடும்பத்தினரிடம் துக்கம் விசாரிக்கும் வரை என் மனசுக்கு ஆறுதல் இல்லை.

● நீண்ட காலங்களுக்குப் பின்னர் சென்ற இதழில் உங்களுடைய சிறுகதையைப் படித்துப் பார்த்தேன். என்னைப் போன்ற வாசகர்கள் உங்களை மல்லிகை ஆசிரியராக மாத்திரம்ல்ல, சிறுகதை எழுத்தாளராகவே அறிந்து வைத்துள்ளோம். எனவே அடிக்கடி தொடர்ந்து சிறுகதை எழுதிவாருங்கள்.

சாவகச்சேரி, க. நமசிவாயம்

இலக்கிய உலகில் நான் படைப்பாளியாகவே அறிமுகமானேன். வேலைப் பளு என்னை அப்படியே அழுக்கி விட்டது. சஞ்சிகையை ஒழுங்காக வெளியிடுவதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தி வந்தேன். அத்துடன் மல்லிகையில் எனது ஆதிகம்

தலை நீட்டுவதை நான் அறவே தவிர்த்து வந்தேன். ஒர்ப்படைப்பாளியாக உணர்வு தலை தூக்கும்போது எழுத மனம் தூக்கின்றது. உங்களைப் போன்றவர்களின் அபிலாஷையை மனசார மதிக்கிறேன் முடிந்தவாறிற்கு எழுத முயற்சிக்கின்றேன்.

● சென்ற ஆண்டு மல்லிகைக் கலண்டர் வெளியிட்டிருந்தீர்கள். இந்த ஆண்டும் கலண்டர் வெளியிட்டுள்ளீர்களா? மல்லாகம், ம. குகநாதன்

● ஒவ்வொரு ஆண்டும் மல்லிகை ரூபகார்த்தமாகக் கலண்டர் வெளியிட வேண்டுமென்பதுதான் எனது ஆசை. ஒழுங்காக மல்லிகையை வெளியிட முடியாத சங்கடங்கள் தோன்றும் போது எனது ஆசையை ஒதுக்கி வைத்து விடுவேன். சூழ்நிலை திருந்தி வழக்கம் போல நிலைமை இயல்பாகினால் அடுத்த ஆண்டு கலண்டரை நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம்.

● முன்னர் போல நட்பு ரீதியாக எழுத்தாளர்கள் கூடிக்கதைக்கிறீர்களா?

கொழும்பு-11 வ. ராஜதுரை

கேற்ற பிரயாண நிலை. அவசர அவசரமாக அலுவல்களைப் பார்க்கும் சூழ்நிலை. ஆறாமர இருந்து பேச முடிவதில்லை. 'காலச் சுவடு மலர் படித்தேன். அது பற்றி நண்பர்களுடன் கலந்து பேச ஆசை. முன்னர் போலக் கலந்து பகிர்ந்து கதைப்பது அரிது. ●●

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223. FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.

இச் சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிட்டுப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் சுத்தோலிக்க அச்சகம்.